

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 99

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

31 marca 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

OPINIE

Europejski Bank Centralny

2011/C 99/01

Opinia Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów gwarancji depozytów (wersja przekształcona) oraz w sprawie projektu dyrektywy zmieniającej dyrektywę 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (CON/2011/12)

1

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2011/C 99/02

Kursy walutowe euro

8

2011/C 99/03

Komunikat Komisji – Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE

9

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNE

Komisja Europejska

2011/C 99/04	Zaproszenie do składania wniosków w sprawie grantów dla naukowców w ramach programu prac wspólnego europejskiego programu badań metrologicznych (EMRP)	29
--------------	--	----

2011/C 99/05	Szczegółowe zaproszenie do składania wniosków – EAC/16/11 – Karta uczelni Erasmus 2012	30
--------------	--	----

Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności

2011/C 99/06	Wezwanie do wyrażenia zainteresowania przez ekspertów naukowych ubiegających się o członkostwo w panelach naukowych oraz Komitecie Naukowym Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) (Parma, Włochy)	31
--------------	---	----

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI HANDLOWEJ

Komisja Europejska

2011/C 99/07	Zawiadomienie dotyczące środków antydumpingowych obowiązujących w odniesieniu do przywozu do Unii stalowych lin i kabli pochodzących między innymi z Chin, rozszerzonych na przywóz stalowych lin i kabli wysyłanych z Republiki Korei zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Korei: zmiana adresu przedsiębiorstwa zwolnionego z rozszerzonych środków	38
--------------	---	----

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

OPINIE

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

OPINIA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 16 lutego 2011 r.

w sprawie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów gwarancji depozytów (wersja przekształcona) oraz w sprawie projektu dyrektywy zmieniającej dyrektywę 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów

(CON/2011/12)

(2011/C 99/01)

Wprowadzenie i podstawa prawna

W dniu 22 września 2010 r. Europejski Bank Centralny (EBC) otrzymał wniosek Rady Unii Europejskiej o wydanie opinii w sprawie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów gwarancji depozytów (wersja przekształcona) ⁽¹⁾ (zwanego dalej „projektem dyrektywy przekształconej”). W dniu 30 września 2010 r. EBC otrzymał wniosek Rady o wydanie opinii w sprawie projektu dyrektywy zmieniającej dyrektywę 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów ⁽²⁾ (zwanego dalej „projektem dyrektywy zmieniającej”).

Właściwość EBC do wydania opinii wynika z art. 127 ust. 4 oraz art. 282 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jako że projekt dyrektywy przekształconej i projekt dyrektywy zmieniającej zawierają postanowienia mające wpływ na przyczynianie się Europejskiego Systemu Banków Centralnych do należytego wykonania polityk w odniesieniu do stabilności systemu finansowego, zgodnie z art. 127 ust. 5 Traktatu. Rada Prezesów wydała niniejszą opinię zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 17 ust. 5 Regulaminu Europejskiego Banku Centralnego.

Uwagi ogólne

1. EBC przyjmuje z zadowoleniem cel projektu dyrektywy przekształconej w postaci ustanowienia całościowych i bardziej zharmonizowanych przepisów regulujących systemy gwarancji depozytów. EBC pozytywnie ocenia fakt, iż projekt dyrektywy przekształconej uwzględnia wiele z zaleceń sformułowanych: a) w opinii EBC CON/2008/70 ⁽³⁾ w sprawie wcześniejszego projektu zmian dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/19/WE z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów ⁽⁴⁾; oraz b) we wkładzie Eurosystemu w publiczne konsultacje Komisji Europejskiej

⁽¹⁾ COM(2010) 368 wersja ostateczna.

⁽²⁾ COM(2010) 371 wersja ostateczna.

⁽³⁾ Opinia EBC CON/2008/70 w sprawie projektu dyrektywy zmieniającej dyrektywę w sprawie systemów gwarancji w odniesieniu do wysokości pokrycia oraz terminu spłaty (Dz.U. C 314 z 9.12.2008, s. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5. Propozycje zmian omówione w opinii CON/2008/70 zostały przyjęte jako dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Dz.U. L 68 z 13.3.2009, s. 3).

w sprawie przeglądu dyrektywy 94/19/WE⁽⁵⁾. EBC przyjmuje z zadowoleniem uwzględnienie w projekcie dyrektywy przekształconej zaleceń EBC, by: a) w dalszym zakresie harmonizować kryteria kwalifikowalności oraz poziom gwarancji dla depozytów gwarancyjnych⁽⁶⁾; b) wzmocnić wymogi informacyjne nałożone na instytucje kredytowe odnośnie do zakresu ochrony depozytów zapewnianej przez poszczególne systemy gwarancji depozytów⁽⁷⁾; oraz c) wprowadzić częściowe uzgodnienia w zakresie finansowania *ex ante* dla wszystkich systemów gwarancji depozytów⁽⁸⁾. EBC uważa, iż ta część przepisów dotyczących systemów gwarancji depozytów jest kluczowa z punktu widzenia stabilności finansowej.

2. EBC zauważa również, iż w sprawozdaniu Komisji Europejskiej towarzyszącym projektowi dyrektywy przekształconej⁽⁹⁾ rozważane są dalsze uzgodnienia na poziomie unijnym co do koordynacji gwarancji depozytów po osiągnięciu docelowego poziomu środków. Jednocześnie niedawny komunikat Komisji w sprawie unijnych przepisów dotyczących zarządzania kryzysowego w sektorze finansowym⁽¹⁰⁾ odnosi się do analizy potencjalnych synergii, które mogą występować między systemami gwarancji depozytów a nowoutworzonymi funduszami naprawczymi dla instytucji finansowych. Eurosystem jest w sposób szczególnie zainteresowany tym obszarem ze względu na rolę, jaką pełni w zapewnieniu stabilności finansowej. Dlatego też Eurosystem będzie uważnie śledził rozwój tych prac we współpracy z Komisją.
3. EBC zauważa także, iż projekt dyrektywy zmieniającej, dokonujący aktualizacji dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów⁽¹¹⁾, zwiększy stopień harmonizacji systemów rekompensat dla inwestorów w Unii. EBC nie przedkłada szczegółowych uwag w sprawie tego instrumentu prawodawczego, uznaje jednak za szczególnie istotne, aby przepisy unijne były w dalszym ciągu oparte na przyjęciu odmiennych profili ryzyka dla deponentów i inwestorów.

Uwagi szczegółowe w sprawie systemów gwarancji depozytów

Zakres gwarancji

4. Zgodnie z projektem dyrektywy przekształconej, wszystkie instytucje kredytowe będą musiały stać się członkami systemów gwarancji depozytów oferujących gwarancję depozytów według zharmonizowanych zasad⁽¹²⁾. Ponadto, systemy gwarancji depozytów będą co do zasady finansowane przez indywidualne składki *ex ante* ich członków. EBC uważa, iż takie zharmonizowane zasady są niezbędne by zapewnić równe warunki konkurencji w kontekście wspólnego rynku usług finansowych w Unii. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego również popiera jak najszerze członkostwo w systemach gwarancji depozytów⁽¹³⁾. Jednocześnie EBC dostrzega, iż w niektórych państwach członkowskich od wielu lat z powodzeniem funkcjonują wzajemne i dobrowolne systemy, które zapewniają ochronę depozytów innymi metodami niż poprzez wcześniej ustalone gwarancje depozytów, na przykład poprzez wzajemne uzgodnienia co do finansowania. EBC zakłada, iż projekt dyrektywy przekształconej nie ma na celu ograniczania bieżących zdolności istniejących obecnie wzajemnych i dobrowolnych

⁽⁵⁾ Zob. dokument pt. „The Eurosystem's stance on the Commission's consultation document on the review of Directive 94/19/EC on deposit-guarantee schemes”, sierpień 2009 r. (zwany dalej „wkładem Eurosystemu z 2009 r.”), dostępny na stronie internetowej EBC pod adresem <http://www.ecb.europa.eu>

⁽⁶⁾ Zob. s. 4 wkładu Eurosystemu z 2009 r.

⁽⁷⁾ Zob. s. 7 wkładu Eurosystemu z 2009 r.

⁽⁸⁾ Zob. s. 12 wkładu Eurosystemu z 2009 r.

⁽⁹⁾ Zob. sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady „Przegląd dyrektywy 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów” z dnia 12.7.2010, COM(2010) 369 wersja ostateczna, s. 4.

⁽¹⁰⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Centralnego „Unijne ramy zarządzania w sytuacji kryzysu w sektorze finansowym” z dnia 20.10.2010 r., COM(2010) 579 wersja ostateczna (zwany dalej „komunikatem Komisji w sprawie zarządzania kryzysowego”), pkt 5.2, s. 15; zob. także motyw 22 ostatnie zdanie projektu dyrektywy przekształconej oraz pkt 7.4, s. 8 uzasadnienia projektu dyrektywy przekształconej.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22.

⁽¹²⁾ Zob. art. 3 ust. 1 projektu dyrektywy przekształconej.

⁽¹³⁾ Zob. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego (BCBS), „Core Principles for Effective Deposit Insurance Systems. A proposed methodology for compliance assessment”, dokument do konsultacji z dnia 25 listopada 2010 r. opublikowany do skomentowania w dniu 8 grudnia 2010 r. (zwany dalej „dokumentem BCBS do konsultacji”), s. 15 („Principle 8 – Compulsory membership”), dostępny na stronie internetowej BCBS pod adresem <http://www.bis.org>

systemów do ochrony instytucji będących ich członkami w sposób charakterystyczny dla tych systemów, która to ochrona będzie działać równolegle z gwarancjami depozytów oferowanymi klientom tych instytucji zgodnie z projektem dyrektywy przekształconej. W tym kontekście EBC z zadowoleniem przyjmuje dziesięcioletni okres przejściowy do osiągnięcia docelowego poziomu finansowania *ex ante* ustanowiony w projekcie dyrektywy przekształconej celem zmniejszenia obciążenia nałożonego na instytucje kredytowe, które wcześniej nie były zobowiązane do uiszczania składek do systemów gwarancji depozytów ⁽¹⁴⁾.

5. EBC zaleca ⁽¹⁵⁾, aby wyłączenie depozytów organów publicznych spod reżimu ustanowionego w projekcie dyrektywy przekształconej było sformułowane przy wykorzystaniu bardziej precyzyjnych określeń zawartych w dyrektywie 94/19/WE i tym samym odnosiło się do „organów rządowych i administracji centralnej” oraz „organów regionalnych, lokalnych i gminnych” ⁽¹⁶⁾.

Termin spłaty

6. EBC przyjmuje z zadowoleniem dalsze skrócenie terminów spłaty depozytów gwarancyjnych ⁽¹⁷⁾. Niemniej jednak osiągnięcie proponowanego skrócenia terminu do 7 dni może okazać się trudne, gdyż jest wprowadzane wkrótce po pierwotnym skróceniu terminu do 20 dni roboczych, które miało zostać wdrożone przez państwa członkowskie do końca 2010 r. ⁽¹⁸⁾. EBC zaleca ⁽¹⁹⁾, aby projekt dyrektywy przekształconej przewidywał, iż Komisja: (i) przygotuje przegląd implementacji pierwotnego skrócenia terminu do 20 dni roboczych; oraz (ii) w oparciu o wyniki tego przeglądu sformułuje propozycje w zakresie możliwego dalszego jednorazowego lub wielokrotnego skrócenia terminu spłaty.

Finansowanie

7. Zgodnie z projektem dyrektywy przekształconej, systemy gwarancji depozytów muszą w ciągu dziesięcioletniego okresu przejściowego osiągnąć poziom finansowania *ex ante* określony jako procent kwalifikujących się depozytów ⁽²⁰⁾. EBC przyjmuje z zadowoleniem wprowadzenie jednoznacznego docelowego poziomu finansowania *ex ante*, który w sposób znaczący wzmacnia stabilność finansową i równe warunki konkurencji poprzez przeniesienie ciężaru finansowania systemów gwarancji depozytów na instytucje kredytowe będące ich członkami, to jest, na podmioty, które zarządzają ryzykiem ubezpieczanym przez systemy gwarancji depozytów. EBC rozumie, iż poziom finansowania *ex ante* jest przedmiotem debaty prowadzonej w ramach unijnego procesu legislacyjnego. EBC zaleca ⁽²¹⁾, aby poziom finansowania *ex ante* był określony poprzez odniesienie do „gwarantowanych depozytów”, to jest kwalifikujących się depozytów nieprzekraczających poziomu gwarancji ⁽²²⁾, gdyż EBC uważa, iż gwarantowane depozyty odzwierciedlają zobowiązania systemów gwarancji depozytów we właściwszy sposób niż kwalifikujące się depozyty.
8. W zakresie obliczania indywidualnych składek członków systemów gwarancji depozytów, EBC co do zasady przyjmuje z zadowoleniem proponowany model składek częściowo uzależnionych od ryzyka, któremu towarzyszą postanowienia zapewniające porównywalność poszczególnych klas aktywów ⁽²³⁾. Zgodnie z zaleceniami sformułowanymi przez Wspólne Centrum Badawcze Komisji Europejskiej ⁽²⁴⁾, taki model ma na celu odpowiednie uproszczenie metody obliczania umożliwiające porównywalność poszczególnych składek, z jednoczesnym zastosowaniem szeregu wskaźników podstawowych (uzależnionych od ryzyka) oraz uzupełniających (nieuzależnionych od ryzyka). EBC zaleca ⁽²⁵⁾, aby projekt dyrektywy przekształconej przewidywał, że szczegółowe elementy metodologii obliczeniowej zostaną w dalszym zakresie uzupełnione w drodze standardów technicznych i wytycznych opracowanych przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego w oparciu o sprawdzone dane empiryczne, jednocześnie wspierając zasadę równego traktowania.
9. W przypadku gdy finansowanie *ex ante* nie jest wystarczające do dokonania spłaty na rzecz depONENTÓW, projekt dyrektywy przekształconej przewiduje trzy kroki prowadzące do uzyskania dodatkowego finansowania *ex post*. W tym zakresie EBC wyraża następujące uwagi.

⁽¹⁴⁾ Zob. art. 20 ust. 1 drugi akapit w związku z art. 9 ust. 1 trzeci akapit oraz art. 2 ust. 1 lit. h) projektu dyrektywy przekształconej; zob. także pkt 7.4, s. 7 uzasadnienia projektu dyrektywy przekształconej; zob. także motyw 16 projektu dyrektywy przekształconej oraz pkt 7.5, s. 8 uzasadnienia do projektu dyrektywy przekształconej.

⁽¹⁵⁾ Zob. proponowaną zmianę nr 2 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽¹⁶⁾ Zob. pkt 3 i 4 załącznika I do dyrektywy 94/19/WE.

⁽¹⁷⁾ Zob. art. 7 ust. 1 akapit pierwszy projektu dyrektywy przekształconej.

⁽¹⁸⁾ Zob. art. 10 dyrektywy 94/19/WE zmieniony przez art. 1 ust. 6 lit. a) w związku z art. 2 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2009/14/WE.

⁽¹⁹⁾ Zob. proponowaną zmianę nr 3 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽²⁰⁾ Porównaj: przypis 14.

⁽²¹⁾ Zob. proponowaną zmianę nr 1 w załączniku do niniejszej opinii.

⁽²²⁾ Artykuł 2 ust. 1 lit. c) projektu dyrektywy przekształconej.

⁽²³⁾ Zob. art. 11 i załączniki I i II do projektu dyrektywy przekształconej.

⁽²⁴⁾ Wspólne Centrum Badawcze Komisji Europejskiej, czerwiec 2009 r., „Possible Models for risk-based contributions to EU Deposit Guarantee Schemes”.

⁽²⁵⁾ Zob. proponowaną zmianę nr 4 w załączniku do niniejszej opinii.

- 9.1. W pierwszym etapie członkowie systemów gwarancji depozytów będą zobowiązani do wniesienia składek nadzwyczajnych nieprzekraczających 0,5 % kwalifikujących się depozytów ⁽²⁶⁾. EBC przyjmuje z zadowoleniem takie rozwiązanie, ponieważ skutkuje ono zaangażowaniem samego sektora finansowego w zaspokojenie nadzwyczajnych potrzeb, a tym samym zmniejsza nieodłącznie związaną z systemami gwarancji depozytów pokusę nadużyć oraz daje możliwość skutecznego wywierania wzajemnego wpływu przez instytucje kredytowe.
- 9.2. W drugim etapie możliwe będzie uruchomienie systemu wzajemnych pożyczek, co pozwoli każdemu systemowi gwarancji depozytów funkcjonującemu w danym państwie członkowskim na udzielanie pożyczek do wysokości nieprzekraczającej 0,5 % jego kwalifikujących się depozytów na rzecz innego systemu gwarancji depozytów i uzyskanie spłaty tych pożyczek w terminie pięciu lat, wraz z odsetkami ⁽²⁷⁾. EBC zauważa, że wprowadzenie możliwości udzielania pożyczek transgranicznych między systemami gwarancji depozytów może prowadzić do przypadków, w których system gwarancji depozytów udzielający pożyczki jest w późniejszym okresie zmuszony do konieczności zagwarantowania własnych potrzeb w zakresie spłaty lub też przypadków, w których system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę pełni więcej funkcji niż system gwarancji depozytów udzielający pożyczki, na przykład gdy jest uprawniony do przeprowadzania rekapitalizacji lub udzielania pożyczek upadającym instytucjom kredytowym w jego państwie członkowskim. W związku z tym, EBC przyjmuje z zadowoleniem ograniczenia wprowadzone przez projekt dyrektywy przekształconej, w tym zastrzeżenie, iż pożyczone środki mogą być wykorzystane wyłącznie do spłaty roszczeń deponentów ⁽²⁸⁾. W rozumieniu EBC, na obecnym etapie procesu legislacyjnego dotyczącego projektu dyrektywy przekształconej uzgodnienia w zakresie pożyczek między systemami gwarancji depozytów miałyby mieć charakter dobrowolny. Dalsze elementy, które należy rozważyć przy regulowaniu tej kwestii obejmują: (i) wymogi minimalne, które muszą być wcześniej spełnione by móc skorzystać z takich pożyczek, związane z wyczerpaniem możliwości uzyskania innych źródeł finansowania przez system gwarancji depozytów zaciągający pożyczkę; oraz (ii) warunki, na jakich pożyczka może zostać rozszerzona, w tym zabezpieczenia spłaty pożyczki ustanawiane na rzecz systemu gwarancji depozytów udzielającego pożyczki. Jednocześnie przedmiotem szerszej debaty jest to, czy systemy gwarancji depozytów powinny w ogóle wykorzystywać swoje fundusze przeznaczone dla celów zarządzania kryzysowego w sposób wykraczający poza wąskie granice dokonywania spłaty deponentów ⁽²⁹⁾. EBC uważa, iż ta kwestia powinna być przedmiotem prac legislacyjnych zainicjowanych poprzez komunikat Komisji w sprawie zarządzania kryzysowego.
- 9.3. W trzecim etapie systemy gwarancji depozytów powinny mieć zapewniony dostęp do alternatywnych źródeł finansowania o charakterze wyjścia awaryjnego. Jednakże EBC zauważa, że w takim zakresie, w jakim obejmuje to zaangażowanie banku centralnego, zasady finansowania systemów gwarancji depozytów muszą być zgodne z ustanowionym w Traktacie zakazem finansowania monetarnego, a w szczególności z obowiązującym banki centralne zakazem udzielania pożyczek na pokrycie deficytu lub jakichkolwiek innych kredytów w rozumieniu art. 123 Traktatu i szerzej zdefiniowanym we wtórnym prawodawstwie unijnym i utrwalonych wytycznych EBC w tym zakresie ⁽³⁰⁾.
10. EBC rozumie, że jest rozpatrywana opcja wycofania pierwotnie zaproponowanego ograniczenia dotyczącego łącznej kwoty depozytów i inwestycji systemu gwarancji depozytów związanych z jednym podmiotem ⁽³¹⁾. EBC uważa, iż takie potencjalne ograniczenie w zakresie inwestowania musi być między innymi oceniane w świetle wpływu, jaki może ono wywierać na rynki instrumentów finansowych dotyczących określonej kategorii aktywów. W tym zakresie szczególne względy może mieć zastosowanie odnośnie do inwestycji systemów gwarancji depozytów w instrumenty emitowane przez jednostki sektora publicznego państw członkowskich.
11. Wreszcie, z perspektywy integracji finansowej, EBC wspiera postanowienia projektu dyrektywy przekształconej, zgodnie z którymi instytucje kredytowe, które przestaną być członkami danego systemu i przystąpią do innego systemu gwarancji depozytów będą mieć zapewniony zwrot składek wpłaconych w okresie ostatnich sześciu miesięcy lub ich przeniesienie do nowego systemu ⁽³²⁾. To postanowienie może ułatwić reorganizację transgranicznych instytucji kredytowych. Niemniej jednak, w celu uniknięcia jakichkolwiek potencjalnych nadużyć, taka możliwość powinna być ograniczona jedynie do przeniesienia wpłaconych składek do nowego systemu (z wyłączeniem możliwości ich zwrotu) i nie powinna obejmować składek nadzwyczajnych wpłaconych w celu pokrycia niewystarczających zasobów poprzedniego systemu gwarancji depozytów ⁽³³⁾.

⁽²⁶⁾ Zob. art. 9 ust. 3 projektu dyrektywy przekształconej.

⁽²⁷⁾ Zob. art. 10 projektu dyrektywy przekształconej.

⁽²⁸⁾ Zob. art. 10 ust. 1 lit. d) projektu dyrektywy przekształconej.

⁽²⁹⁾ Zob. dokument konsultacyjny BCBS, s. 33.

⁽³⁰⁾ Zob. s. 11 wkładu Eurosystemu z 2009 r.

⁽³¹⁾ Artykuł 9 ust. 2 projektu dyrektywy przekształconej.

⁽³²⁾ Zob. art. 12 ust. 3 projektu dyrektywy przekształconej.

⁽³³⁾ Zob. propozycję zmiany nr 5 w załączniku do niniejszej opinii.

Nadzór

12. EBC przyjmuje z zadowoleniem wzmocnienie nadzoru nad systemami gwarancji depozytów sprawowanego przez państwa członkowskie poprzez testy warunków skrajnych, a także poddanie tych testów okresowym wzajemnym ocenom przeprowadzanym przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz przez europejskie forum gwarantów depozytów⁽³⁴⁾. Fakt, iż Europejski Urząd Nadzoru Bankowego będzie otrzymywał informacje od systemów gwarancji depozytów oraz od właściwych organów, w szczególności dotyczące finansowania systemów gwarancji depozytów oraz wzajemnych pożyczek transgranicznych między systemami gwarancji depozytów, może pomóc w zapewnieniu równych warunków konkurencji oraz rozwiązać niektóre z przedstawionych wyżej problemów dotyczących takich transgranicznych pożyczek wzajemnych.

Propozycje zmian

Proponowane przez EBC zmiany w projekcie rozporządzenia wraz z ich uzasadnieniem zamieszczono w załączniku.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 16 lutego 2011 r.

Jean-Claude TRICHET

Prezes EBC

⁽³⁴⁾ Zob. art. 3 ust. 6 projektu dyrektywy przekształconej.

ZAŁĄCZNIK

Propozycje zmian

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC ⁽¹⁾
Zmiany proponowane przez EBC do projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie systemów gwarancji depozytów (wersja przekształcona)	

Zmiana nr 1

Artykuł 2 ust. 1 lit. h) projektu dyrektywy przekształconej

„h) »poziom docelowy« oznacza 1,5 % kwalifikujących się depozytów, które są objęte gwarancjami systemu gwarancji depozytów;”	„h) »poziom docelowy« oznacza 1,5 % kwalifikujących się gwarantowanych depozytów, które są objęte gwarancjami systemu gwarancji depozytów;”
--	---

Uzasadnienie

Poziom finansowania *ex ante* powinien być określony poprzez odniesienie do „gwarantowanych depozytów”, tj. kwalifikujących się depozytów nieprzekraczających poziomu gwarancji, gdyż gwarantowane depozyty odzwierciedlają zobowiązania systemów gwarancji depozytów we właściwszy sposób niż kwalifikujące się depozyty.

Zmiana nr 2

Artykuł 4 ust. 1 lit. j) projektu dyrektywy przekształconej

„j) depozyty organów publicznych,”	„j) depozyty organów publicznych rządowych i administracji centralnej, jak również depozyty organów regionalnych, lokalnych i gminnych. ”
------------------------------------	---

Uzasadnienie

Wyłączenie depozytów organów publicznych powinno być sformułowane za pomocą bardziej precyzyjnych wyrażen, pierwotnie użytych w tym zakresie w dyrektywie 94/19/WE.

Zmiana nr 3

Artykuł 7 ust. 1 projektu dyrektywy przekształconej

„1. Systemy gwarancji depozytów są w stanie spłacić nierozporządzalne depozyty w terminie siedmiu dni licząc od dnia, w którym właściwe organy dokonały ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (i), lub od dnia, w którym organ sądowy wydał decyzję, o której mowa w art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (ii).”	„1. Systemy gwarancji depozytów są w stanie spłacić nierozporządzalne depozyty w terminie siedmiu dwudziestu dni roboczych licząc od dnia, w którym właściwe organy dokonały ustalenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (i), lub od dnia, w którym organ sądowy wydał decyzję, o której mowa w art. 2 ust. 1 lit. e) ppkt (ii). Do dnia [1 kwietnia 2012 r.] Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, oparte na przeprowadzonych konsultacjach w sprawie: a) przeglądu wdrożenia skrócenia terminu spłaty do 20 dni roboczych; oraz b) w oparciu o wyniki tego przeglądu – oceny możliwości dalszego jednorazowego lub wielokrotnego skrócenia terminu spłaty.”
--	--

Uzasadnienie

Osiągnięcie proponowanego skrócenia terminu do 7 dni może okazać się trudne, ponieważ ma zostać wprowadzone wkrótce po pierwotnym skróceniu terminu spłaty do 20 dni roboczych, zaś ostateczny termin na transpozycję tej zmiany upłynął na koniec 2010 r. Projekt dyrektywy przekształconej powinien przewidywać, że Komisja dokona przeglądu wprowadzenia w życie pierwotnego skrócenia terminu do 20 dni roboczych oraz, w oparciu o wyniki takiego przeglądu, zaproponuje ramy czasowe dalszego jednorazowego lub wielokrotnego skrócenia terminu spłaty.

Tekst proponowany przez Komisję	Zmiany proponowane przez EBC ⁽¹⁾
Zmiana nr 4	
Artykuł 11 ust. 3–5 projektu dyrektywy przekształconej	
„3. Ustęp 2 nie ma zastosowania w odniesieniu do systemów gwarancji depozytów, o których mowa w art. 1 ust. 2. 4. Komisji przekazuje się upoważnienie do szczegółowego określenia definicji i metod opisanych w załączniku II część A. Projekty tych standardów regulacyjnych są przyjmowane zgodnie z art. 7 do 7d [rozporządzenia ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego]. Europejski Organ Nadzoru Bankowego może opracowywać projekty standardów regulacyjnych, które przedkładane są Komisji. 5. Do dnia 31 grudnia 2012 r. Europejski Organ Nadzoru Bankowego publikuje wytyczne w sprawie stosowania załącznika II część B zgodnie z [art. 8 rozporządzenia ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego].”	„3. Ustęp 2 nie ma zastosowania w odniesieniu do systemów gwarancji depozytów, o których mowa w art. 1 ust. (2)3). 4. Komisji przekazuje się upoważnienie do przyjęcia technicznych standardów regulacyjnych określających definicje i metody obliczania podstawowych wskaźników ryzyka szczególne określenia definicji i metod opisanych w opisie w załączniku II część A. Projekty tych Wskazane techniczne standardy regulacyjnych są przyjmowane zgodnie z art. 7-10 7-14 [rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego]. Europejski Organ Nadzoru Bankowego może opracowywać projekty standardów regulacyjnych, które przedkładane są Komisji. Komisja uwzględni w szczególności to, że metody obliczania składek uzależnionych od ryzyka powinny być oparte na sprawdzonych danych empirycznych i powinny wspierać równe traktowanie. 5. Do dnia [31 grudnia 20112 r.] Europejski Organ Nadzoru Bankowego publikuje wytyczne w sprawie stosowania uzupełniających wskaźników ryzyka opisanych w załączniku II część B zgodnie z [art. 816 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010].”

Uzasadnienie

Proponowana metoda obliczania składek uzależnionych od ryzyka dla systemów gwarancji depozytów jest dyskusyjna. Przydzielenie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego zadania opracowania wytycznych oraz standardów technicznych w tym zakresie umożliwi opracowanie odpowiedniej metody, opartej na sprawdzonych danych technicznych oraz wspierającej jednocześnie równe traktowanie.

Zmiana nr 5

Artykuł 12 ust. 3 projektu dyrektywy przekształconej

„3. Jeżeli instytucja kredytowa przestaje być członkiem jednego systemu i przyłącza się do innego systemu, składki wniesione w ciągu 6 miesięcy poprzedzających zakończenie członkostwa są zwracane lub przenoszone do tego innego systemu. Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli instytucja kredytowa została wykluczona z systemu zgodnie z art. 3 ust. 3.”	„3. Jeżeli instytucja kredytowa przestaje być członkiem jednego systemu i przyłącza się do innego systemu, składki, z wyłączeniem składek nadzwyczajnych, o których mowa w art. 9 ust. 3, które zostały wniesione przez daną instytucję kredytową w ciągu 6 miesięcy poprzedzających zakończenie członkostwa są zwracane lub przenoszone do tego innego systemu. Przepis ten nie ma zastosowania, jeżeli instytucja kredytowa została wykluczona z systemu zgodnie z art. 3 ust. 3.”
--	---

Uzasadnienie

Celem uniknięcia potencjalnych nadużyć tego postanowienia, przeniesienie składek do nowego systemu nie powinno uwzględniać składek nadzwyczajnych wnoszonych w celu pokrycia niewystarczających zasobów poprzedniego systemu gwarancji depozytów. Natomiast zwrot wpłaconych składek powinien być wyłączony.

⁽¹⁾ Pogrubienie w tekście wskazuje, w którym miejscu EBC proponuje wprowadzenie nowego tekstu. Przekreślenie w tekście oznacza, że EBC proponuje wykreślenie fragmentu tekstu.

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

30 marca 2011 r.

(2011/C 99/02)

1 euro =

Waluta			Kurs wymiany		
Waluta			Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,4090	AUD	Dolar australijski	1,3668
JPY	Jen	117,01	CAD	Dolar kanadyjski	1,3674
DKK	Korona duńska	7,4573	HKD	Dolar hong kong	10,9696
GBP	Funt szterling	0,87890	NZD	Dolar nowozelandzki	1,8544
SEK	Korona szwedzka	8,9185	SGD	Dolar singapurski	1,7782
CHF	Frank szwajcarski	1,2993	KRW	Won	1 551,03
ISK	Korona islandzka		ZAR	Rand	9,6264
NOK	Korona norweska	7,8675	CNY	Yuan renminbi	9,2381
BGN	Lew	1,9558	HRK	Kuna chorwacka	7,3775
CZK	Korona czeska	24,528	IDR	Rupia indonezyjska	12 308,75
HUF	Forint węgierski	267,10	MYR	Ringgit malezyjski	4,2629
LTL	Lit litewski	3,4528	PHP	Peso filipińskie	61,119
LVL	Łat łotewski	0,7093	RUB	Rubel rosyjski	40,2462
PLN	Złoty polski	3,9880	THB	Bat tajlandzki	42,720
RON	Lej rumuński	4,1035	BRL	Real	2,3128
TRY	Lir turecki	2,1920	MXN	Peso meksykańskie	16,7932
			INR	Rupia indyjska	63,0560

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

KOMUNIKAT KOMISJI

Wytyczne w zakresie nieobowiązkowego stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE

(2011/C 99/03)

1. WPROWADZENIE

- (1) Artykuł 10c dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE⁽¹⁾ umożliwia państwom członkowskim, których systemy energii elektrycznej spełniają pewne kryteria, przejściowe przydzielanie bezpłatnych uprawnień do emisji instalacjom wytwarzającym energię elektryczną. Kryteria te dotyczą potrzeby modernizacji systemu energetycznego, zaś państwa członkowskie, które decydują się na skorzystanie z tej opcji, muszą podjąć działania mające na celu zabezpieczenie inwestycji w system energetyczny, takie jak modernizacja infrastruktury, stosowanie czystych technologii itp., w kwocie odpowiadającej wartości odpowiednich bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji.
- (2) Należy podkreślić, że państwa członkowskie, które spełniają kryteria, nie mają obowiązku korzystania z tej opcji i mogą tego nie uczynić w świetle przychodów ze sprzedaży na aukcji, które w przeciwnym przypadku by utraciły. Jednakże państwa, które skorzystają z opcji, muszą spełniać przepisy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE.
- (3) Zharmonizowany system handlu uprawnieniami do emisji jest niezbędny dla osiągnięcia jak największych korzyści z handlu uprawnieniami do emisji oraz dla uniknięcia zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym. W tym zakresie w dyrektywie 2003/87/WE jako podstawową zasadę przydzielania uprawnień do emisji ustanowiono sprzedaż na aukcji, jako że jest to system najprostszy, a zarazem uznawany za najbardziej wydajny pod względem gospodarczym. Sprzedaż na aukcji zapewnia także równe szanse dla rozwoju konkurencji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej.
- (4) Ponadto w dyrektywie 2003/87/WE stwierdzono wyraźnie, że począwszy od 2013 r. sprzedaż na aukcji wszystkich uprawnień do emisji powinna stać się regułą dla sektora energetycznego, przy uwzględnieniu jego możliwości w zakresie obciążania konsumentów alternatywnymi kosztami emisji CO₂ w ramach cen energii elektrycznej, co pozwala na wytworzenie dodatkowych dochodów („nadzwyczajne zyski”). Sprzedaż na aukcji wyeliminuje te nadzwyczajne zyski.
- (5) Artykuł 10c dyrektywy 2003/87/WE zawiera przepisy określające odstępstwo od szeregu ważnych zasad tej dyrektywy, w szczególności od ogólnounijnego w pełni zharmonizowanego podejścia do przydzielania uprawnień, wprowadzenia sprzedaży na aukcji jako podstawowej metody przydzielania uprawnień oraz wyraźnego wyłączenia przydzielania bezpłatnych uprawnień do emisji
- w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej. Powyższe zasady i przepisy mają na celu zapewnienie jak największej wydajności systemu pod względem gospodarczym. W związku z tym stosowanie art. 10c nie powinno naruszać tych ogólnych zasad i celów dyrektywy 2003/87/WE.
- (6) W tym kontekście oraz uwzględniając obawy wielu państw członkowskich związane z potencjalnym zakłóceniem konkurencji w wyniku stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE Komisja uznaje, że niezbędne jest udostępnienie wytycznych w zakresie stosowania art. 10c z następujących powodów:
- dyrektywa wymaga, aby Komisja oceniła poszczególne wnioski państw członkowskich pragnących stosować art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. W wyniku przyjęcia niniejszych wytycznych Komisja ustanawia przejrzyste ramy oceny,
 - artykuł 10c dyrektywy 2003/87/WE stanowi wyjątek od najważniejszych zasad tej dyrektywy. Należy zapewnić interpretację oraz stosowanie tego wyjątku w sposób niepodważający ogólnych celów dyrektywy,
 - artykuł 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE wymaga, aby Komisja wydała wytyczne w celu „zapewnienia, aby metodologia przydziału uprawnień pozwalała uniknąć nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji i minimalizowała negatywny wpływ na zachęty do zmniejszania emisji” za pomocą procedury komitetowej, jednak inne elementy związane z metodologią przydzielania uprawnień, jak np. maksymalna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji określona w art. 10c ust. 2, również wymagają jednolitej interpretacji,
 - zakres art. 10c dyrektywy 2003/87/WE obejmuje wyłącznie sektor wytwarzania energii elektrycznej. Z tego względu niezbędne jest osiągnięcie jednolitej interpretacji w odniesieniu do tego, które instalacje kwalifikują się do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na mocy tego przepisu,
 - w dyrektywie 2003/87/WE nie zdefiniowano szeregu terminów technicznych wprowadzonych w art. 10c tej dyrektywy (np. ostateczna wielkość krajowego zużycia brutto, wartość rynkowa bezpłatnych uprawnień do emisji). Aby zapewnić spójne stosowanie tych przepisów w państwach członkowskich, które mogą stosować art. 10c, niezbędne są jasne wytyczne,
 - niektóre przepisy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE umożliwiają państwom członkowskim pewną dowolność w ich stosowaniu. Dotyczy to w szczególności

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

planów krajowych poszczególnych państw członkowskich i związanych z nimi inwestycji. Inne przepisy wprowadzają do dyrektywy 2003/87/WE nowe elementy, które należy uspołnić z rynkowym podejściem do systemu. Stosowanie art. 10c nie może stać w sprzeczności z celami dyrektywy 2003/87/WE ani zagrażać równości szans na rynku wewnętrznym Unii.

2. MAKSYMALNA LICZBA BEZPŁATNYCH UPRAWNIENÍ PRZYDZIELONYCH PRZEJŚCIOWO NA SZCZEBLE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO

2.1. Ustalenie maksymalnej liczby

- (7) W art. 10c ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE ustalono maksymalną liczbę bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji, które można przydzielić kwalifikującym się instalacjom w kwalifikujących się państwach członkowskich w 2013 r. Zgodnie z tym przepisem liczba ta jest stopniowo zmniejszana w kolejnych latach aż do całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2020.
- (8) Przy ocenie wniosku zgodnie z art. 10c ust. 6 Komisja przeanalizuje, czy maksymalna liczba uprawnień do emisji udostępnionych bezpłatnie zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE w 2013 r. w danym państwie członkowskim przekracza liczbę wynikającą z zastosowania wzoru określonego w załączniku I, opartego na art. 10c ust. 2.

2.2. Stopniowe zmniejszanie bezpłatnych przydziałów

- (9) W art. 10c ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE wyraźnie stwierdzono, że „całkowita liczba przydzielonych przejściowo bezpłatnych uprawnień [...] jest stopniowo zmniejszana aż do całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2020”. Dlatego niezbędne jest opracowanie wiarygodnego i przekonującego przebiegu od momentu rozpoczęcia przydzielania bezpłatnych uprawnień do emisji w 2013 r. do momentu zakończenia przydzielania bezpłatnych uprawnień do emisji w 2020 r.
- (10) W świetle prawnego upoważnienia do całkowitego wycofania przydziałów bezpłatnych uprawnień do emisji z maksymalnego poziomu 70 % do 0 % w ciągu maksymalnie siedmiu lat, wiarygodny i przekonujący przebieg procesu zakładający brak przydziałów bezpłatnych uprawnień do emisji w 2020 r. zakłada wyraźną tendencję spadkową na każdym etapie pomiędzy 70 % a 0 %.
- (11) Przy ocenie wniosku złożonego zgodnie z art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Komisja analizuje, czy państwa członkowskie dążą do stopniowego przejścia na system wyłącznej sprzedaży na aukcji w sposób wiarygodny i przekonujący. Nadmierne opóźnianie dokonania ograniczeń spowodowałoby, że w całym okresie 2013–2020 r. przydzielono by większą ogólną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji, co w rezultacie doprowadziłoby do nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji na rynku Unii. Taka sytuacja nie byłaby zgodna z art. 10c ust. 5 dyrek-

tywy. Komisja uznaje, że państwa członkowskie powinny mieć pewną swobodę w określaniu stosownego przebiegu zmniejszania bezpłatnych przydziałów. Komisja uważa, że warunek stopniowego ograniczania zostałby spełniony i nie doszłoby do zakłócenia konkurencji w przypadku, gdy państwo członkowskie przewidziało albo liniowy przebieg zmniejszania bezpłatnych przydziałów, albo przebieg nieliniowy, w ramach którego spadek przydzielonych bezpłatnie uprawnień do emisji w przeciągu dowolnych dwóch kolejnych lat w okresie 2013–2020 r. różni się o najwyżej 50 % od średniego rocznego spadku niezbędnego w pozostałych latach, aby osiągnąć 0 % w 2020 r.

3. KWALIFIKUJĄCE SIĘ INSTALACJE

3.1. Data graniczna

- (12) Warunkiem zakwalifikowania oraz skorzystania z przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w zakresie wytwarzania energii elektrycznej jest fakt funkcjonowania instalacji najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r. We wnioskach złożonych zgodnie z art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie powinny wykazać, że instalacje na ich terytorium uznane za kwalifikujące się do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE spełniają ten warunek poprzez wykazanie zweryfikowanych emisji tych instalacji w okresie 2008–2010, podając jednocześnie numer zezwolenia i posiadacza rachunku przedmiotowej instalacji zgodnie ze wpisem do CITL. Informacje te powinny także udowodnić, że instalacja nadal funkcjonuje i nie zakończyła działania.
- (13) Instalacje mogą również kwalifikować się do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, jeżeli stosowny proces inwestycyjny „faktycznie wszczęto” najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r.
- (14) Oznacza to, że dla podjęcia stosownej decyzji o budowie nowej elektrowni nie powinna mieć znaczenia perspektywa otrzymania bezpłatnych uprawnień do emisji dla nowego zakładu.
- (15) W świetle powyższego należy uznać, że proces inwestycyjny faktycznie wszczęto najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., jeżeli można wykazać, że na decyzję o inwestycji nie miała wpływu opcja przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji. W tym celu państwa członkowskie mogłyby dostarczyć dowody na to, że:
- rozpoczęto faktycznie prace budowlane w terenie i były one widoczne najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r., lub
 - najpóźniej w dniu 31 grudnia 2008 r. podpisano kontrakt na budowę przedmiotowej elektrowni między inwestorem (często operatorem zakładu) a przedsiębiorstwem odpowiedzialnym za prace budowlane.

Komisja rozumie, że w danym kontekście prace budowlane, które faktycznie rozpoczęto, mogły obejmować prace przygotowawcze do budowy przedmiotowej elektrowni, ale w każdym przypadku zostały podjęte na podstawie wyraźnego zezwolenia stosownego organu krajowego, jeżeli jest ono niezbędne. Państwa członkowskie powinny przedłożyć stosowny dokument zatwierdzający, który powinien posiadać materialny status prawny zgodnie z prawem krajowym lub unijnym. Przy braku wymogu wyraźnego zezwolenia na prace przygotowawcze, niezbędne byłoby przedstawienie innych dowodów pozwalających na ustalenie, że faktycznie rozpoczęto prace budowlane.

Powyższy wykaz nie powinien być uznawany za wyczerpujący, jako że państwa członkowskie mogą w inny sposób przedstawiać dokumentację pozwalającą na udowodnienie, że na daną decyzję o inwestycji nie miała wpływu opcja uzyskania bezpłatnych uprawnień do emisji.

- (16) Przy ocenie zgodnie z art. 10c ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE Komisja będzie wymagać wyraźnych i udokumentowanych dowodów na spełnienie powyższych warunków. We wnioskach złożonych zgodnie z art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie powinny przedłożyć wszystkie stosowne informacje w tym względzie. W przeciwnym przypadku Komisja odrzuci wykaz instalacji, których dotyczy wnioski.

3.2. Instalacje wytwarzające energię elektryczną

- (17) Zgodnie z art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie mogą przejściowo przydzielać bezpłatne uprawnienia do emisji instalacjom wytwarzającym energię elektryczną. Termin „instalacje wytwarzające energię elektryczną” nie został zdefiniowany w dyrektywie 2003/87/WE. Jako że jest to wyjątek od ogólnej zasady dyrektywy 2003/87/WE zakładającej, że w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej nie przydziela się bezpłatnych uprawnień do emisji, termin ten należy interpretować w sposób niezakłócający celów dyrektywy.
- (18) Podejście takie uzasadnia także konieczność zapobiegania negatywnym skutkom wynikającym ze stosowania art. 10c dyrektywy 2003/87/WE dla branży przemysłowej danego państwa członkowskiego i rynku ogólnounijnego.
- (19) Mając na uwadze zdefiniowanie terminu „instalacje wytwarzające energię elektryczną” należy odnieść się do pojęcia „wytwórca energii elektrycznej” zdefiniowanego w art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE, o którym mowa również w art. 10c ust. 2 tej dyrektywy. Zakresem tego pojęcia objęte są wszystkie instalacje wytwarzające wyłącznie energię elektryczną oraz instalacje wytwarzające energię

elektryczną i ciepło⁽¹⁾. Jednakże instalacje prowadzące inną działalność wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE oprócz spalania paliw, czyli wytwarzania energii elektrycznej i/lub ciepła, nie byłyby objęte tą definicją.

- (20) W świetle powyższego Komisja uznaje, że do przydziałów bezpłatnych uprawnień do emisji zgodnie z art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE kwalifikują się:
- a) instalacje, które można zakwalifikować jako wytwórców energii elektrycznej na mocy art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE, oraz
 - b) w przypadku instalacji wytwarzających energię elektryczną i ciepło, instalacje, dla których pod uwagę bierze się wyłącznie stosowne emisje związane z wytwarzaniem energii elektrycznej.

- (21) Przy ocenie zgodnie z art. 10c ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE Komisja sprawdzi, czy dostarczono odpowiednie dowody na zgodność z powyższym kryterium.
- (22) Aby ustalić emisje związane z energią elektryczną w instalacjach wytwarzających energię elektryczną i ciepło państwa członkowskie powinny zapewnić zgodność ze środkami wykonawczymi zgodnie z art. 10a, w szczególności z art. 10a ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE oraz powinny zawrzeć odniesienie do metodologii przydziału zgodnie z art. 10c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE.

4. WYMOGI DOTYCZĄCE PLANÓW KRAJOWYCH

4.1. Zasady dotyczące planów krajowych

- (23) Zgodnie z art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE zainteresowane państwa członkowskie przedkładają Komisji krajowe plany inwestycji. Komisja zaleca, aby krajowe plany oparto na wspólnych zasadach opracowanych w celu zapewnienia sprawiedliwej i spójnej realizacji celów dyrektywy 2003/87/WE, w szczególności art. 10c:

Zasada 1: W planie krajowym należy określić inwestycje, które bezpośrednio lub pośrednio (inwestycje w sieci i usługi pomocnicze) przyczyniają się do obniżenia emisji gazów cieplarnianych w opłacalny sposób.

⁽¹⁾ Należy zaznaczyć, że instalacje, które z prawnego punktu widzenia mogłyby zostać uznane za wytwórców energii elektrycznej zgodnie z art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE, nie zostałyby uznane za kwalifikujące się do bezpłatnych przydziałów na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, jeżeli prowadzą one inną działalność przemysłową, nawet jeżeli ta działalność przemysłowa nie jest objęta zakresem załącznika I do dyrektywy 2003/87/WE, jako że działalność ta nie może zostać wymieniona w niniejszym załączniku ani nie może przekroczyć progu stosownej działalności przemysłowej zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE.

Zasada 2: Inwestycje określone w planie krajowym powinny być zaprojektowane w sposób pozwalający na wyeliminowanie w przyszłości, w możliwym zakresie, sytuacji, o których mowa w art. 10c ust. 1 lit. a) ⁽¹⁾ i b) ⁽²⁾ oraz pierwszego warunku lit. c) ⁽³⁾ dyrektywy 2003/87/WE.

Zasada 3: Inwestycje powinny być kompatybilne ze sobą nawzajem oraz z odpowiednim prawodawstwem Unii. Nie mogą one wzmocniać pozycji dominujących ani nadmiernie zakłócać konkurencji i handlu na rynku wewnętrznym, oraz, jeżeli to możliwe, powinny wzmocniać konkurencję na rynku wewnętrznym energii elektrycznej.

Zasada 4: Inwestycje określone w planie krajowym powinny być uzupełnieniem inwestycji, jakie państwa członkowskie muszą podjąć, aby osiągnąć inne cele lub spełnić wymogi prawne wynikające z prawa Unii. Nie powinny to również być inwestycje wymagane w celu zaspokojenia rosnącego zapotrzebowania na energię elektryczną.

Zasada 5: Inwestycje określone w planie krajowym powinny przyczynić się do dywersyfikacji struktury elektroenergetycznej i źródeł dostaw energii dla wytwarzania energii elektrycznej oraz ograniczenia intensywności emisji dwutlenku węgla.

Zasada 6: Inwestycje powinny być opłacalne ekonomicznie przy braku przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE po zakończeniu przejściowego przydzielania tych uprawnień, z wyjątkiem konkretnych, uprzednio określonych nowych technologii znajdujących się na etapie demonstracji i wymienionych w załączniku III.

- (24) Inwestycje określone w planie krajowym powinny w miarę możliwości być zgodne z tymi zasadami. Jeżeli dla danej inwestycji nie można zapewnić zgodności ze wszystkimi zasadami, przedmiotowe państwo członkowskie powinno przedstawić szczegółowe wyjaśnienie. Inwestycje takie nie powinny jednak stać w sprzeczności z tymi zasadami ani z ich celami. Inwestycje nie mogą również stać w sprzeczności z celami Traktatów lub innych stosownych aktów prawnych Unii.

- (25) Przy ocenie wniosków złożonych zgodnie z art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE Komisja analizuje, w jakim stopniu określone inwestycje spełniają te zasady. Jeżeli informacje przedłożone przez państwa członkowskie we

wnioskach złożonych zgodnie z art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE nie są wystarczająco szczegółowe dla dokonania przez Komisję kompleksowej oceny pozwalającej na wyciągnięcie uzasadnionego wniosku, Komisja może wymagać dostarczenia dodatkowych informacji. Jeżeli dodatkowe informacje nie mogą zostać dostarczone w odpowiednim czasie, Komisja odrzuci odpowiednie części planu krajowego. Komisja może również uwzględnić informacje i poglądy uzyskane z innych źródeł w celu oceny wniosku.

- (26) Na podstawie przepisów dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko ⁽⁴⁾ państwa członkowskie powinny sprawdzić, czy wymagana jest ocena oddziaływania na środowisko dla planu krajowego.

- (27) Komisja zauważa również, że przydzielanie bezpłatnych uprawnień do emisji wytwórcom energii elektrycznej oraz finansowanie odpowiadających inwestycji zgodnie z wymogami art. 10c dyrektywy 2003/87/WE zasadniczo obejmuje pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE państwa członkowskie muszą powiadomić Komisję o środkach obejmujących pomoc państwa. Po dokonaniu zgłoszenia państwa członkowskie nie mogą wdrożyć proponowanych środków do czasu podjęcia przez Komisję ostatecznej decyzji. Komisja zamierza przyjąć w najbliższej przyszłości kryteria kompatybilności dla oceny tego rodzaju pomocy. Wniosek złożony zgodnie z art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE oraz jakakolwiek późniejsza decyzja Komisji pozostają bez uszczerbku dla obowiązku zgłoszenia przez państwo członkowskie pomocy państwa zgodnie z art. 108 TFUE, zaś państwa członkowskie powinny odpowiednio planować przedłożenie wymaganych zgłoszeń pomocy państwa. Podczas oceny przydziałów bezpłatnych uprawnień oraz planów krajowych na mocy art. 107 ust. 3 TFUE Komisja zagwarantuje, że plany nie powodują nadmiernego zakłócenia konkurencji, z uwzględnieniem leżącego we wspólnym interesie celu art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. W szczególności jeżeli w planie krajowym przewidziano koncentrację pomocy na ograniczonej liczbie beneficjentów, lub też jeżeli pomoc prawdopodobnie wzmocni pozycję rynkową beneficjentów, państwa członkowskie powinny wykazać, że pomoc nie zakłóci nadmiernie konkurencji poza takim zakłóceniem, jakie jest niezbędne w świetle ogólnych celów niniejszej dyrektywy.

4.2. Kwalifikujące się inwestycje

- (28) W świetle tytułu i ogólnego kontekstu art. 10c dyrektywy 2003/87/WE inwestycje kwalifikujące się na mocy tego przepisu powinny dotyczyć sektora energii elektrycznej oraz powinny być podejmowane od dnia 25 czerwca 2009 r. Jednakże zasadniczo nie wyklucza się inwestycji w innych sektorach energetycznych, pod warunkiem że są one należycie uzasadnione na podstawie art. 10c dyrektywy 2003/87/WE.

⁽¹⁾ W 2007 r. nie istniało bezpośrednie lub pośrednie połączenie z siecią byłej UCTE.

⁽²⁾ W 2007 r. połączenie z siecią byłej UCTE poprzez jedną linię o mocy przesyłowej mniejszej niż 400 MW.

⁽³⁾ W 2006 r. ponad 30 % energii elektrycznej wytwarzane z paliwa kopalnego jednego rodzaju.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30.

- (29) Państwa członkowskie najlepiej oceniają, które inwestycje najlepiej przyczynią się do modernizacji sektora wytwarzania energii elektrycznej i są odpowiedzialne za określenie inwestycji spełniających wymogi dyrektywy. Mają one również obowiązek koordynacji sprawozdań z realizacji inwestycji podejmowanych zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE na szczeblu krajowym⁽¹⁾.
- (30) Państwa członkowskie powinny zawrzeć w planach krajowych wykaz instalacji podejmujących inwestycje określone w planie krajowym oraz wykaz zaplanowanych inwestycji będących wynikiem przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji. Powinny również określić, w jakim stopniu będą one finansowane z przychodów uzyskanych z bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji oraz w którym roku cyklu inwestycyjnego będzie to miało miejsce.
- (31) Inwestycje finansowane z przychodów uzyskanych z przydzielonych bezpłatnie uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE mogą być uzupełniające względem inwestycji finansowanych częściowo z innych źródeł unijnych (np. fundusze pochodzące z rezerwy dla nowych instalacji zgodnie z art. 10a ust. 8 dyrektywy 2003/87/WE, funduszy regionalnych, TEN-E, europejskiego programu naprawy gospodarczej, europejskiego programu energetycznego na rzecz naprawy gospodarczej, planu EPSTE itd.), jeżeli są one zgodne z wymogami określonymi w niniejszym dokumencie oraz spójne z tymi instrumentami lub źródłami. W takich przypadkach wyłącznie część inwestycji korzystająca ze środków finansowych uzyskanych z przydzielonych bezpłatnie uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE ma znaczenie dla celu art. 10c tej dyrektywy pod warunkiem, że przestrzegane są przepisy Unii dotyczące ogólnych limitów w zakresie finansowania.
- (32) Dalsze wyjaśnienia dotyczące interpretacji Komisji w odniesieniu do terminów „infrastruktura”, „czyste technologie”, „dywersyfikacja struktury energetycznej i źródeł dostaw” stosowanych w art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE znajdują się w załączniku IV.
- (33) W załączniku V zawarto niewyczerpujący wykaz rodzajów inwestycji kwalifikujących się na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE.
- pozwalająca kwalifikującym się państwom członkowskim określić w swoich planach krajowych kwotę inwestycji na szczeblu krajowym.
- (35) Jako że państwa członkowskie powinny być w stanie podać w swoich planach krajowych dokładną kwotę, jaką zamierzają zainwestować na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, wartość rynkową bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielonych na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE należy ustalić z wyprzedzeniem, nie zaś dostosować po fakcie⁽²⁾.
- (36) Komisja zaleca, aby wartość rynkowa bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji opierała się na prognozach europejskich cen dwutlenku węgla opartych na modelach, przedstawionych w dokumencie roboczym służb Komisji z 2010 r. uzupełniającym komunikat Komisji (2010)265 wersja ostateczna⁽³⁾. Dokument ten zawiera uaktualnione prognozy uwzględniające nowe okoliczności w Unii.
- (37) Państwa członkowskie powinny stosować roczne wartości określone w załączniku VI z uwzględnieniem obowiązującego prawodawstwa i celów w zakresie ograniczenia emisji jako wartości referencyjne w celu określenia rocznych wartości rynkowej bezpłatnych przydziałów uprawnień do emisji stosowanych w planach krajowych. W świetle stosownych przepisów w zakresie pomocy państwa, państwa członkowskie mogą stosować wyższe wartości dla określenia kwoty inwestycji. Wartości podane w załączniku VI stanowią wartości minimalne, jakie należy stosować.
- (38) Wartość inwestycji podjętych w ramach art. 10c dyrektywy w danym państwie członkowskim musi odpowiadać wartości rynkowej bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji objętych wnioskiem, chyba że państwo członkowskie jest w stanie wykazać, że byłoby to obiektywnie niemożliwe. We wnioskach złożonych zgodnie z art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie muszą dostarczyć dowody niezbędne dla umożliwienia Komisji dokonania oceny zgodnie z art. 10c ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE.

4.3. Wartość rynkowa

- (34) Zgodnie z art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE kwota inwestycji określonych w planie krajowym odpowiada w możliwym zakresie wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień do emisji. Wartość rynkowa uprawnień do emisji musi być stosowana jako wartość referencyjna

⁽¹⁾ Zob. również rozdział 6 i załącznik VII.

⁽²⁾ Ustalenie wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień dla celów niniejszego komunikatu nie zależy od wartości rynkowej ustalonej na mocy oceny w związku z pomocą państwa. Nie zależy ono również od przyszłego rozwoju europejskich cen dwutlenku węgla w trzecim okresie handlowym. Dyrektywa przewiduje w tym względzie pewną elastyczność, stwierdzając, że wartość inwestycji powinna „w możliwym zakresie” odpowiadać wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień. Oznacza to, że określenie wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień dla celu realizacji art. 10c powinno opierać się na wiarygodnym i przekonującym założeniu *ex ante* przyszłego rozwoju cen dwutlenku węgla, ale nie musi dokładnie odzwierciedlać dziennych wartości kontraktów na rynku kasowym, kontraktów terminowych typu future i kontraktów typu forward na europejskich rynkach dwutlenku węgla w latach 2013–2020.

⁽³⁾ SEC(2010) 650, Dokument roboczy służb Komisji uzupełniający komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów – Analiza możliwości zwiększenia celu 20 %-owej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz ocena ryzyka ucieczki emisji, Kontekst i analiza, część II.

4.4. Mechanizm mający na celu zapewnienie równowagi między kwotą inwestycji a bezpłatnymi uprawnieniami do emisji

- (39) W dyrektywie 2003/87/WE wyraźnie uznano fakt, że przydziały bezpłatnych uprawnień do emisji mogą doprowadzić do nadzwyczajnych zysków, w szczególności w przypadku, gdy operatorzy mogą przekazać wartość finansową uprawnień do emisji swoim klientom. Jest tak w przypadku producentów energii elektrycznej i stanowi jeden z powodów, dla których w dyrektywie 2003/87/WE ustanowiono sprzedaż na aukcji jako podstawową zasadę dokonywania przydziałów, co pozwoli „wyeliminować nadzwyczajne zyski”⁽¹⁾.
- (40) Wprowadzając odstępstwo od zasady sprzedaży na aukcji jako podstawowej metody dokonywania przydziałów, art. 10c dyrektywy 2003/87/WE przewiduje bezpłatne przydzielanie uprawnień do emisji wytwórcom energii elektrycznej, tym samym akceptując w domniemany sposób występowanie nadzwyczajnych zysków. Jednakże wyraźnym celem art. 10c dyrektywy jest wykorzystanie tych zysków do modernizacji wytwarzania energii elektrycznej w przedmiotowym państwie członkowskim.
- (41) Środek prawa Unii musi być interpretowany w świetle jego celów. Na podstawie przepisów art. 10c dyrektywy 2003/87/WE oraz mając na względzie jego ogólny cel można stwierdzić, że nadzwyczajne zyski uzyskane przez przedsiębiorstwa korzystające z przydziałów bezpłatnych uprawnień do emisji muszą zostać wykorzystane do modernizacji wytwarzania energii elektrycznej w przedmiotowym państwie członkowskim. Jednocześnie optymalne wykorzystanie wartości bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji zakładałoby, że bezpłatnie przydzielone uprawnienia do emisji nie są wykorzystywane w celu sfinansowania inwestycji, jakie przedmiotowe przedsiębiorstwa podjęłyby dla spełnienia innych celów i wymogów prawnych wynikających z prawa Unii. W przeciwnym przypadku stanowiłyby one dodatkowe zyski, których wyeliminowanie zakłada dyrektywa 2003/87/WE, co stałoby w sprzeczności z celami dyrektywy. Ponadto spowodowałoby to nadmierne zakłócenie konkurencji sprzeczne z art. 10c ust. 5 dyrektywy.
- (42) Z tego względu odbiorca uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE musiałby wykorzystać wartość bezpłatnych uprawnień do emisji poprzez podjęcie inwestycji określonej w planie krajowym zgodnie z art. 10c ust. 1. Jeżeli przedsiębiorstwa otrzymują bezpłatne uprawnienia do emisji bez podejmowania takich inwestycji, lub jeżeli otrzymują większą liczbę bezpłatnych uprawnień, niż liczba wymagana do podjęcia stosownych inwestycji określonych w planie krajowym, muszą one zostać zobowiązane do przekazania wartości nadmiernych uprawnień właściwemu podmiotowi przeprowadzającemu inwestycję.
- (43) Jako że krajowy plan mający na celu modernizację wytwarzania energii elektrycznej w danym państwie członkowskim może obejmować inwestycje podejmowane przez przedsiębiorstwa, które nie podlegają obowiązkowi zgodności z systemem unijnym⁽²⁾, nie wszystkie przedsiębiorstwa wyznaczone do przeprowadzenia określonych inwestycji w planie krajowym mogłyby otrzymać bezpłatnie przydzielone uprawnienia. W świetle przepisów art. 10c ust. 1 i 4 dyrektywy 2003/87/WE operatorzy systemów przesyłowych i dystrybucyjnych w rozumieniu art. 2 ust. 4 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE⁽³⁾ są operatorami sieci w rozumieniu art. 10c ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE. Przedsiębiorstwa te nie mogą na ogół być związane z wytwarzaniem lub dostarczaniem energii elektrycznej. W związku z tym nie mogłyby one otrzymać uprawnień, ale mogą być zobowiązane do podjęcia inwestycji określonych w planie krajowym.
- (44) Zgodnie z zasadą 3 dotyczącą planów krajowych oraz zgodnie z pkt 27 niniejszych wytycznych, w przypadku gdy inwestycje w zakresie wytwarzania lub dostaw energii elektrycznej określone w planie krajowym zgodnie z art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE prowadziłyby do nadmiernego zakłócenia konkurencji lub zagrażałyby wzmocnieniem pozycji dominującej, państwa członkowskie powinny rozważyć zobowiązanie beneficjentów bezpłatnych uprawnień do emisji do przekazania środków finansowych na inwestycje na rzecz systemów przesyłowych i dystrybucyjnych lub na rzecz wytwarzania lub dostaw energii elektrycznej nieprowadzących do takiego zakłócenia.
- (45) Nie można również wykluczyć, że przedsiębiorstwom przydziela się pewną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji o wartości niższej, niż wymagana do przeprowadzenia inwestycji określonej w planie krajowym. W takim przypadku może być stosowne, aby umożliwić tym przedsiębiorstwom przeprowadzenie inwestycji określonej w planie krajowym.
- (46) Z tego względu państwa członkowskie mogą ustanowić, jeżeli jest to niezbędne i stosowne, mechanizm uwzględniania przedmiotowych transferów środków finansowych w opisanych wyżej przypadkach.
- (47) Mechanizm ten powinien w każdym razie uwzględniać następujące wymogi:
- a) wartość uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie w ramach art. 10c dyrektywy 2003/87/WE powinna być odzwierciedlona w inwestycjach określonych w planie krajowym i podjętych w celu zrównania kwoty inwestycji z wartością bezpłatnych uprawnień do emisji;

⁽¹⁾ Zob. motyw 15 dyrektywy 2009/29/WE.

⁽²⁾ Artykuł 10c ust. 4 zawiera wyraźne odniesienie do operatorów sieci, którzy zgodnie z prawodawstwem unijnym dotyczącym wewnętrznego rynku energii elektrycznej (dyrektywa 2009/72/WE) muszą być w pełni oddzieleni od produkcji energii elektrycznej. Operatorzy zajmujący się wytwarzaniem energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych również nie otrzymaliby uprawnień, ale są objęci zakresem inwestycji określonym w art. 10c ust. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55.

- b) inwestycje określone w planie krajowym i finansowane w ramach mechanizmu muszą być zgodne z przepisami dotyczącymi pomocy państwa ⁽¹⁾;
- c) należy zezwolić na coroczne dostosowanie środków finansowych i inwestycji, w tym na coroczne przeniesienie środków finansowych lub inwestycji na następny rok, o ile kwota inwestycji zgodnie z planem krajowym jest równa lub większa od łącznej wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień do emisji w całym okresie, dla którego państwa członkowskie złożyły wniosek o odstępstwo na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (zob. również sekcja 2.2).
- (48) Korzystanie z dochodów, które państwa członkowskie mogą uzyskać ze sprzedaży na aukcji ⁽²⁾, lub innych dochodów państwa do finansowania inwestycji wymienionych w planie krajowym spowoduje wystąpienie nadzwyczajnych zysków dla wytwórców energii otrzymujących bezpłatne uprawnienia zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. W świetle motywów 15 i 19 dyrektywy 2009/29/WE zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE oraz art. 10c ust. 5 lit. e) oraz ogólnego zamiaru i celów dyrektywy, w której ustanowiono sprzedaż na aukcji jako podstawową zasadę dokonywania przydziałów, Komisja odrzuci wszelkie wnioski złożone zgodnie z art. 10c ust. 5, które zakładają takie podejście.

5. NIEZBYWALNE UPRAWNIENIA

- (49) Państwa członkowskie korzystające z opcji przydziału bezpłatnych uprawnień na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE mogą zdecydować, że takie uprawnienia mogą być wykorzystane wyłącznie do umorzenia przez instalację w roku, do którego i za który zostały przydzielone. Przedsiębiorstwo, które otrzymuje uprawnienia podlegające temu warunkowi, nie mogłoby sprzedać ich na rynku, zdeponować ich na następny rok lub też zezwolić na ich umorzenie przez inną instalację (nawet należącą do tego samego przedsiębiorstwa).
- (50) Państwo członkowskie, które wprowadza taki warunek ryzykuje wdrożenie art. 10c w sposób niezgodny z celami i projektem systemu unijnego, którego zadaniem jest osiągnięcie ogólnej redukcji emisji w sposób oszczędny i wydajny pod względem gospodarczym. Wdrożenie przez państwa członkowskie dyrektywy 2003/87/WE w sposób sprzeczny z jej zamysłem nie byłoby zgodne z prawem.
- (51) Niezbywalne uprawnienia wyeliminowałyby zachęty do podejmowania środków ograniczających emisje dostęp-

nych dla posiadaczy niezbywalnych uprawnień, które są wykonalne po kosztach niższych od ceny uprawnienia do emisji. Z punktu widzenia posiadacza niezbywalnych uprawnień, przeprowadzenie tych środków ograniczających byłoby zawsze droższe, niż objęcie emisji niezbywalnymi uprawnieniami.

- (52) W związku z tym Komisja stanowczo zaleca, aby państwa członkowskie nie korzystały z opcji przydzielania niezbywalnych uprawnień do emisji. Jednakże jeżeli państwa członkowskie uznają tę opcję za niezbędną, muszą wykazać, że jest ona stosowana jedynie w zakresie niezbędnym do osiągnięcia celu art. 10c oraz że cele te nie mogłyby zostać skutecznie osiągnięte w inny sposób. Powody państw członkowskich powinny należycie uwzględniać zachęty w zakresie redukcji emisji oraz potencjalny wzrost kosztów zapewnienia zgodności z ETS w wyniku wprowadzenia pewnej części niezbywalnych uprawnień.
- (53) W świetle oraz bez uszczerbku dla powyższego Komisja jest zdania, że co najmniej większość uprawnień do emisji bezpłatnie przydzielonych na mocy art. 10c dyrektywy powinna być zbywalna. Zaleca więc ograniczenie liczby niezbywalnych uprawnień do liczby nieprzekraczającej łącznych emisji wynikających z dostaw energii elektrycznej do sektorów, w których nie zaszłoby ryzyko spowodowania zakłócenia konkurencji w sektorze przemysłowym danego państwa członkowskiego lub Unii (np. sektor gospodarstw domowych). Zgodnie z art. 10c ust. 5 lit. e) i art. 10c ust. 6 Komisja musiałaby odrzucić wniosek, który powodowałby nieuzasadnione zakłócenie konkurencji.
- (54) Przy ocenie wniosków złożonych zgodnie z art. 10c ust. 5 Komisja zbada, czy w świetle celów dyrektywy 2003/87/WE, a w szczególności konkretnego celu art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, liczba niezbywalnych uprawnień do emisji jest uzasadniona, tj. jest ona niezbędna i proporcjonalna, oraz czy spowodowałaby nadmierne zakłócenie konkurencji. Komisja odrzuci wnioski złożone zgodnie z art. 10c ust. 5, jeżeli uzna, że warunki te nie zostały spełnione.

6. MONITOROWANIE I EGZEKWOWANIE

6.1. Ocena wniosku

- (55) Zgodnie z art. 10c ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE Komisja oceni wniosek uwzględniając wszystkie stosowne elementy, także te wymienione w art. 10c ust. 5. Rozważy również obowiązki wynikające z Traktatów i ogólne zasady prawa Unii. Aby zapewnić skuteczny proces oceny, wnioski powinny opierać się na wzorze przedstawionym w załączniku VII do niniejszego dokumentu. Komisja podejmie ocenę wniosku wyłącznie po dostarczeniu wszystkich stosownych informacji, w tym niezbędnych dowodów potwierdzających te informacje.

⁽¹⁾ Zob. pkt 27.

⁽²⁾ Artykuł 10 ust. 3 wymaga wyłącznie, aby przynajmniej 50 % dochodów wykorzystano na cele związane z ochroną klimatu, zaś pozostałe maksymalnie 50 % pozostawiono do dyspozycji państwom członkowskim.

(56) Artykuł 10c dyrektywy 2003/87/WE wprowadzono dla umożliwienia modernizacji wytwarzania energii elektrycznej w kwalifikujących się państwach członkowskich. Z tego względu w artykule tym przewidziano odstępstwo od podstawowej zasady dyrektywy. Zgodnie z przeważającym orzecznictwem wyjątek ten należy interpretować i stosować w zakresie ograniczonym do działań niezbędnych dla osiągnięcia celu ustanowionego w art. 10c bez naruszania ogólnych celów dyrektywy 2003/87/WE.

(57) W odniesieniu do wartości bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji oraz ich związku z kwotą inwestycji wymaganych na mocy art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE należy zauważyć, że przydział bezpłatnych uprawnień do emisji spowodowałby osiągnięcie nadzwyczajnych zysków przez przedsiębiorstwa korzystające z przydziałów bezpłatnych uprawnień do emisji, jeżeli wartość tych uprawnień do emisji nie zostałaby wykorzystana na inwestycje lub jeżeli wartość tych uprawnień do emisji zostałaby wykorzystana na inwestycje, które musiałyby zostać podjęte dla osiągnięcia innych celów i wymogów prawnych wynikających z prawa Unii. W takim przypadku nie zaistniałby odpowiedni wkład w osiągnięcie celu, dla którego przyjęto przydział bezpłatnych uprawnień do emisji zgodnie z art. 10c.

(58) Ponadto należy zauważyć, że korzyści wynikające z przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE mogą spowodować nadmierne zakłócenie konkurencji, które stoi w sprzeczności z art. 10c ust. 5 lit. e), jeżeli uprawnienia nie zostaną wykorzystane w celu, dla którego zostały przydzielone.

(59) Dlatego Komisja uwzględni w szczególności, czy wartość bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielonych kwalifikującym się instalacjom zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE jest wykorzystana do sfinansowania inwestycji podejmowanych przez te instalacje, lub, jeżeli nie ma to miejsca, zweryfikuje, czy wartość bezpłatnych uprawnień jest udostępniona instalacjom/operatorom lub przedsiębiorstwom, które nie otrzymały wystarczającej liczby uprawnień do emisji pozwalającej na dokonanie odpowiednich inwestycji określonych w planie krajowym, lub też w ogóle nie otrzymały takich uprawnień.

(60) Dla zachowania przejrzystości oraz umożliwienia uzasadnionej oceny wniosku przez Komisję, państwa członkowskie powinny opublikować wniosek przed złożeniem go Komisji, tak aby umożliwić Komisji rozważenie informacji i poglądów z innych źródeł. Wniosek złożony przez państwo członkowskie powinien zostać uznany za informację dotyczącą środowiska i podlegać wymogom określonym w dyrektywie 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG⁽¹⁾ oraz

w rozporządzeniu (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty⁽²⁾. Państwa członkowskie będą musiały również sprawdzić, czy wymagana jest ocena oddziaływania na środowisko dla planu krajowego na podstawie dyrektywy 2001/42/WE.

6.2. Przepisy w zakresie monitorowania i egzekwowania zgodnie z art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE

(61) Państwa członkowskie muszą ustanowić jasne i skuteczne przepisy w zakresie monitorowania i egzekwowania w odniesieniu do inwestycji przewidzianych w planie krajowym, aby zapewnić ich właściwą realizację. Zgodnie z art. 10c ust. 5 lit. d) dyrektywy 2003/87/WE przepisy te powinny być szczegółowo określone we wniosku o przydzielenie bezpłatnych uprawnień do emisji.

(62) Obowiązkiem państw członkowskich jest monitorowanie i egzekwowanie inwestycji określonych w planach krajowych. Przy ocenie wniosku państwa członkowskiego o przydział bezpłatnych uprawnień do emisji zgodnie z art. 10c ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE Komisja zwróci szczególną uwagę na to, czy państwo członkowskie przewiduje jasne i skuteczne przepisy w zakresie monitorowania i egzekwowania w odniesieniu do realizacji planu krajowego, w tym mechanizm ścisłego monitorowania i skutecznego egzekwowania inwestycji określonych w planie krajowym. W tym celu państwa członkowskie powinny zapewnić obowiązujące przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do poddania inwestycji kontroli przez właściwe organy krajowe wyraźnie określone we wniosku.

(63) W tym zakresie ważne są następujące elementy:

— przepisy powinny określać szereg wskaźników zgodności, których przykłady podano w załączniku VIII, które będą stosowane przez właściwe organy krajowe w celu oceny postępów i spójności inwestycji z wymogami określonymi w dyrektywie 2003/87/WE i niniejszych wytycznych,

— należy przewidzieć nadzór w terenie w celu weryfikacji realizacji inwestycji. Nadzór ten powinien obejmować kontrole na miejscu i roczną niezależną weryfikację każdej inwestycji przeprowadzoną przez audytorów zewnętrznych. Audytorzy powinni wydać oficjalny dokument potwierdzający charakter każdej inwestycji oraz dokładną kwotę wydaną każdego roku. Dokumenty te powinny również poświadczać prawdziwość zgłaszanych wydatków,

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

⁽²⁾ Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13.

- należy przewidzieć niezależną ocenę ilościową i jakościową inwestycji, aby dostarczyć udokumentowane i niezależne dane potwierdzające, że inwestycje spełniają wymogi dyrektywy 2003/87/WE, niniejszych wytycznych i planu krajowego,
 - jeżeli przedsiębiorstwa nie wypełniają obowiązku w zakresie inwestycji (lub nie przyczyniają się do inwestycji poprzez przekazanie wartości niezainwestowanych bezpłatnych uprawnień do emisji na rzecz mechanizmu w celu zapewnienia równowagi między kwotą inwestycji a bezpłatnymi uprawnieniami do emisji), państwa członkowskie powinny wprowadzić kary i środki naprawcze w celu przywrócenia równowagi między wartością bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE a kwotą inwestycji określonych w planie krajowym. Środki te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające i powinny obejmować:
 - obowiązek zwrotu wartości bezpłatnie przyznaných uprawnień do emisji (wycenionych zgodnie z wartością rynkową w momencie zwrotu) do kwoty stwierdzonego braku inwestycji,
 - automatyczny przepadek uprawnień przydzielonych przedsiębiorstwom, które nie wypełniają obowiązków wynikających ze stosownych planów krajowych i niniejszych wytycznych, w tym przemiana bezpłatnych uprawnień do emisji na uprawnienia sprzedawane na aukcji przez przedmiotowe państwo członkowskie,
 - odstraszające kary finansowe,
 - należy umożliwić przeniesienie części inwestycji przewidzianej dla instalacji z jednego roku na kolejny o wartości równej kwocie inwestycji niepodjętych w tym roku. Obowiązkiem państwa członkowskiego jest zagwarantowanie zainwestowania w okresie objętym wnioskiem stosownej wartości środków finansowych.
- (64) Wyniki procedury monitorowania i egzekwowania wraz z udokumentowanymi dowodami należy zgłaszać co roku w sprawozdaniach rocznych składanych przez państwa członkowskie Komisji zgodnie z art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE. W szczególności do sprawozdań należy załączyć kopie dokumentów potwierdzających wydanych przez zewnętrznego audytora (opatrzone oficjalną pieczęcią) wraz z oficjalnym tłumaczeniem na język angielski (jeżeli nie zostały sporządzone w tym języku). Państwa członkowskie mogą opublikować stosowne sprawozdania roczne operatorów.
- 6.3. Sprawozdania roczne zgodnie z art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE**
- (65) Sprawozdania roczne państw członkowskich dotyczące inwestycji w modernizację wytwarzania energii elektrycznej zgodnie z art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE należy składać Komisji do dnia 31 stycznia każdego roku, począwszy od 2014 r. Powinny one zawierać przegląd charakteru i ilości inwestycji dokonanych w poprzednim roku ⁽¹⁾.
- (66) Sprawozdania roczne powinny potwierdzać – za pomocą udokumentowanych dowodów – że inwestycje są realizowane i spełniają wymogi określone w dyrektywie 2003/87/WE oraz w niniejszych wytycznych, a w szczególności, że przyczyniają się one do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.
- (67) Sprawozdania muszą także wykazywać, że roczna zainwestowana kwota jest spójna z łączną kwotą inwestycji przewidzianych na okres objęty wnioskiem zgodnie z planem krajowym państwa członkowskiego, w odniesieniu do wartości rynkowej bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji określonych w niniejszych wytycznych. Roczna wartość inwestycji nie musi odpowiadać ustalonej wartości rynkowej bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji. Jednakże wszelkie rozbieżności między wartością bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji a kwotą inwestycji należy skorygować w roku następującym po ich wystąpieniu, w celu zachowania wiarygodnego przebiegu inwestycji w okresie objętym wnioskiem, z uwzględnieniem malejącej liczby uprawnień do emisji, które mogą być przydzielone bezpłatnie.
- (68) Zgodnie z art. 10c ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE sprawozdania roczne opierają się na sprawozdaniach dostarczanych co 12 miesięcy państwom członkowskich przez operatorów, dotyczących realizacji inwestycji określonych w planie krajowym. Powinny one opierać się również na dodatkowych źródłach informacji, w szczególności na danych oficjalnych i niezależnie sprawdzonych. W sprawozdaniach należy podać źródła tych danych i odniesienia do dokumentów stanowiących dowody.
- (69) Roczne sprawozdania państw członkowskich dla Komisji należy udostępnić w przejrzysty sposób. Zgodnie z art. 10c ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE roczne sprawozdania państw członkowskich dla Komisji należy podać do publicznej wiadomości. Należy uwzględnić poufność wrażliwych informacji handlowych.
- (70) Przy ocenie zgodnie z art. 10c ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE Komisja sprawdzi poprawność sprawozdań rocznych na podstawie dostarczonych dowodów. Jeżeli nie dostarczono wszystkich stosownych dowodów, może zwrócić się o dalsze informacje.

⁽¹⁾ Pierwsze sprawozdanie roczne przedłożone w 2014 r. może obejmować inwestycje dokonane od dnia 25 czerwca 2009 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

(71) Jeżeli państwo członkowskie nie dostarczy w sprawozdaniu rocznym wystarczających dowodów na to, że inwestycje określone w planie krajowym są realizowane zgodnie z harmonogramem oraz odpowiednio do wartości bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji określonych w planie krajowym, oraz jeżeli:

- przedmiotowe państwo członkowskie nie jest w stanie przedstawić w planie krajowym solidnego uzasadnienia braku inwestycji w danym roku, lub
- przedmiotowe państwo członkowskie nie jest w stanie przedstawić dowodów na podjęcie środków naprawczych określonych we wniosku złożonym zgodnie z art. 10c ust. 5 lit. d), lub
- roczne sprawozdanie za kolejny rok nie zawiera dowodów na skorygowanie braku inwestycji w roku poprzednim,

Komisja jest zdania, że nastąpiło naruszenie warunków ustalonych w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE

w odniesieniu do przydziałów bezpłatnych uprawnień do emisji oraz inwestycji wymaganych na mocy art. 10c ust. 1. Jako że warunek ten jest niezbędny do osiągnięcia celów art. 10c, brak inwestycji prowadzi do uzyskania przez dane przedsiębiorstwo dodatkowych zysków i nie przyczynia się do osiągnięcia celów dyrektywy 2003/87/WE, w szczególności jej art. 10c. Może to skutkować bezprawnym stosowaniem dyrektywy 2003/87/WE sprzecznie z jej celami. Może również wzbudzić poważne zaniepokojenie Komisji w związku z przepisami w zakresie pomocy państwa. Jeżeli okaże się to niezbędne, Komisja może wszcząć dochodzenie na mocy art. 108 ust. 2 TFUE lub postępowanie w sprawie naruszenia przepisów. Wszczęcie procedury na mocy art. 108 ust. 2 TFUE może skutkować zawieszeniem przydziału określonej liczby bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, odpowiadającej brakującej kwocie inwestycji. Jeżeli sytuacja nie zostanie naprawiona, przedmiotowe państwo członkowskie powinno ostatecznie sprzedać na aukcji odpowiednią liczbę uprawnień zgodnie z rozporządzeniem przyjętym na mocy art. 10 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE.

ZAŁĄCZNIK I

Ustalenie maksymalnej liczby bezpłatnych uprawnień

Aby określić liczbę bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji w roku 2013 i w latach następnych dla państwa członkowskiego kwalifikującego się do złożenia wniosku na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE należy podjąć następujące kroki:

- ustalić średnie roczne emisje w latach 2005–2007 we wszystkich kwalifikujących się instalacjach;
- określić stosunek rocznej średniej ostatecznej wielkości krajowego zużycia brutto (GFNC) w latach 2005–2007 do rocznej średniej całkowitej produkcji energii elektrycznej brutto (TGEP) w latach 2005–2007. Procentowy wynik stanowi udział emisji odpowiadający $GFNC_{05-07}$;
- średnie roczne emisje w latach 2005–2007 (zob. lit a)) należy pomnożyć przez udział emisji odpowiadających $GFNC_{05-07}$ (zob. lit. b));
- wynik odzwierciedla liczbę uprawnień obejmującą 100 % emisji z wytwarzania energii elektrycznej, odpowiadających GFNC. Wynik ten należy pomnożyć przez zmienną, która w 2013 r. nie może przekroczyć 0,7 (70 %), każdego roku po 2013 r. musi być mniejsza i w 2020 r. musi wynieść 0 (0 %), aby uzyskać maksymalną ilość przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień dozwoloną na mocy dyrektywy 2003/87/WE dla roku 2013 i kolejnych lat.

Następujący wzór pozwoli na obliczenie maksymalnej ilości przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji zgodnie z art. 10c ust. 2:

$$TQFA_x = (GFNC_{05-07}/TGEP_{05-07}) \times AAQE_{05-07}^{EI} \times a_x$$

Skrót	Objaśnienie
$TQFA_x$	Całkowita ilość bezpłatnych przydziałów w roku x, gdzie x stanowi każdy rok od 2013 do 2020.
x	Zmienna reprezentująca każdy rok w okresie od 2013 do 2020 r.
$GFNC_{05-07}$	Roczna średnia ostatecznej wielkości krajowego zużycia brutto w latach 2005–2007
$TGEP_{05-07}$	Roczna średnia całkowitej produkcji energii elektrycznej brutto w latach 2005–2007 (kod Eurostatu 107000 w ramach kodu produktu 6000 „energia elektryczna”)
$AAQE_{05-07}^{EI}$	Roczna średnia ilość emisji z kwalifikujących się instalacji w latach 2005–2007
a_x	Zmienna reprezentująca udział rocznej średniej zweryfikowanych emisji w latach 2005–2007 odpowiadających ostatecznej wielkości krajowego zużycia brutto w przedmiotowym państwie członkowskim. Wartość zmiennej w 2013 r. (a_{2013}) nie może przekroczyć 0,7 (70 %), oraz musi maleć każdego roku po 2013 r. i musi wynieść 0 (0 %) w 2020 r.

Aby przeprowadzić obliczenie państwa członkowskie muszą określić instalacje kwalifikujące się do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE. W przypadku instalacji wytwarzających energię elektryczną i ciepło uwzględniane mogą być wyłącznie emisje związane z wytwarzaniem energii elektrycznej.

Dalsze wyjaśnienia dotyczące terminu „ostateczna wielkość krajowego zużycia brutto” oraz wzoru służącego jej obliczeniu przedstawiono w załączniku II.

Całkowita ilość uprawnień wynikająca z powyższego wzoru stanowi maksymalną liczbę bezpłatnych uprawnień na szczeblu krajowym w roku x.

ZAŁĄCZNIK II

Ostateczna wielkość krajowego zużycia brutto oraz wzór służący jej obliczeniu

Pojęcie ostatecznej wielkości krajowego zużycia brutto (GFNC) energii elektrycznej jest kluczowe dla ustalenia maksymalnej liczby bezpłatnych uprawnień do emisji zgodnie z art. 10c ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE. Nie odpowiada ono jednak terminowi statystycznemu określonymu i stosowanemu przez Eurostat i w związku z tym musi być interpretowana w kontekście art. 10c.

W świetle stosownych przepisów art. 10c dyrektywy ostateczna wielkość krajowego zużycia brutto powinna obejmować ilość energii elektrycznej dostarczoną konsumentowi końcowemu, tj. całkowite zużycie energii elektrycznej wszystkich konsumentów krajowych w danym państwie, w tym część całkowitej produkcji energii elektrycznej wymaganej do wytworzenia, transportu i dystrybucji ostatecznie zużytej energii elektrycznej.

W odniesieniu do eksportu i importu energii elektrycznej, w danym państwie członkowskim znaczenie dla GFNC ma wyłącznie import przewyższający eksport (import netto). Jako że wytwórcy energii elektrycznej w państwie członkowskim nie powinni otrzymywać bezpłatnych uprawnień do emisji w odniesieniu do energii elektrycznej zużytej, ale nie wytworzonej w tym państwie członkowskim, import netto należy wyłączyć z obliczania GFNC.

Ostateczna wielkość krajowego zużycia brutto dotyczy wyłącznie energii elektrycznej i nie dotyczy żadnej innej formy energii. Dla zachowania przejrzystości powinna ona opierać się na publicznie dostępnych danych i szeroko uznanych pojęciach statystycznych udostępnionych i stosowanych przez Eurostat. Poniżej podano wzór służący do obliczenia GFNC.

$$GFNC = FEC - M_{NET} + \{[(FEC - M_{NET})/(TGEP + M_{NET})] \times TDL\} + \{[(FEC - M_{NET})/TGEP] \times C_{EG}\}$$

	Pojęcia statystyczne	Kod Eurostatu w ramach kodu produktu 6000 „energia elektryczna”
GFNC	Ostateczna wielkość krajowego zużycia brutto energii elektrycznej	Nie dotyczy
FEC	Finalne zużycie energii (w odniesieniu do energii elektrycznej)	101700
M _{NET}	Import netto energii elektrycznej	100600
TGEP	Całkowita produkcja energii elektrycznej brutto	107000
TDL	Straty przesyłu i dystrybucji	101400
C _{EG}	Zużycie energii elektrycznej w sektorze energii elektrycznej	101301

We wzorze należy korzystać z rocznej średniej pojęć określonych w tabeli za lata 2005–2007. Wynik obliczenia to GFNC₀₅₋₀₇ stosowany w załączniku I.

ZAŁĄCZNIK III

Konkretne uprzednio określone nowe technologie znajdujące się na etapie demonstracji**A. KATEGORIE PROJEKTÓW****I. Kategorie projektów demonstracyjnych w zakresie CCS (z minimalnymi progami wydajności ⁽¹⁾):**

- wytwarzanie energii: przed spalaniem, blok o mocy minimum 250 MW,
- wytwarzanie energii: po spalaniu, blok o mocy minimum 250 MW,
- wytwarzanie energii: paliwowo-tlenowe, blok o mocy minimum 250 MW.

II. Kategorie projektów demonstracyjnych w zakresie innowacyjnych RES (z minimalnymi progami wielkości):

- Podkategorie projektów w zakresie bioenergii:
 - przetwarzanie lignocelulozy na pośrednie stałe, płynne lub półpłynne nośniki bioenergii w procesie pirolizy, przy wydajności 40 kt/r produktu końcowego,
 - przetwarzanie lignocelulozy na pośrednie stałe, płynne lub półpłynne nośniki bioenergii w procesie prażenia, przy wydajności 40 kt/r produktu końcowego,
 - przetwarzanie lignocelulozy na syntetyczny gaz ziemny lub gaz syntezowy lub na energię w procesie gazyfikacji, przy wydajności 40 milionów normalnych metrów sześciennych na rok (mln Nm³/r) produktu końcowego lub 100 GWh/r energii elektrycznej,
 - przetwarzanie lignocelulozy na biopaliwa lub biopłyny lub na energię w tym w procesie zgazowania autotermicznego, przy wydajności 15 milionów litrów na rok (mln l/r) produktu końcowego lub 100 GWh/r energii elektrycznej. Wytwarzanie syntetycznego gazu ziemnego jest wyłączone z zakresu tej podkategorii,
 - przetwarzanie surowców lignocelulozowych, takich jak ługu powarzelnego lub produktów pirolizy bądź prażenia w procesie zgazowania w złożu unoszonym na wszelkie biopaliwa, przy wydajności 40 mln l/r produktu końcowego,
 - przetwarzanie lignocelulozy na energię elektryczną o wydajności 48 % w oparciu o dolną wartość opałową (50 % wilgotności), przy wydajności 40 MWe lub wyższej,
 - przetwarzanie lignocelulozy na etanol i alkohole wyższe w procesach chemicznych i biologicznych, przy wydajności 40 mln l/r produktu końcowego,
 - przetwarzanie lignocelulozy lub odpadów z gospodarstw domowych na biogaz, biopaliwa lub biopłyny w procesach chemicznych i biologicznych, przy wydajności 6 mln Nm³/r metanu lub 10 mln l/r produktu końcowego,
 - przetwarzanie alg lub mikroorganizmów na biopaliwa lub biopłyny w procesach chemicznych lub biologicznych, przy wydajności 40 mln l/r produktu końcowego.

Uwaga: W przypadku biopaliw i biopłynów w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽²⁾ muszą być spełnione kryteria zrównoważonego rozwoju określone w tej dyrektywie.

- Podkategorie projektów w zakresie skoncentrowanej energii słonecznej:
 - rynną paraboliczną lub soczewki Fresnela wykorzystujące stopione sole lub inne nieszkodliwe dla środowiska ciecze będące nośnikami ciepła, o pojemności znamionowej 30 MW,
 - rynną paraboliczną lub soczewki Fresnela działające w oparciu o bezpośrednią generację pary wodnej, o pojemności znamionowej 30 MW. Temperatura osiągnięta w kolektorze słonecznym za pomocą bezpośredniej generacji pary wodnej powinna wynosić powyżej 500 °C,
 - instalacja wieżowa wykorzystująca cykl pary przegrzanej (wielowieżowa lub kombinacja kolektorów liniowych i wieży), o pojemności znamionowej 50 MW,
 - instalacja wieżowa wykorzystująca sprężone powietrze o temperaturze powyżej 750 °C i turbinę gazową wchodzącą w skład słonecznej instalacji hybrydowej, o pojemności znamionowej 30 MW,

⁽¹⁾ Progi energetyczne CCS są wyrażone jako produkcja energii elektrycznej brutto przed wychwyceniem.

⁽²⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

- wielkoskalowe elektrownie z silnikiem Stirlinga z efektywnością konwersji promieniowania słonecznego na energię elektryczną ponad 20 % i o pojemności znamionowej co najmniej 25 MW.

Uwaga: Obiekty demonstracyjne nie powinny uwzględniać rozwiązania w zakresie suchego chłodzenia, hybrydyzacji i (zaawansowanego technologicznie) przechowywania energii cieplnej.

— Podkategorie projektów w zakresie fotowoltaiki:

- duże elektrownie fotowoltaiczne wykorzystujące układy koncentratorowe, o pojemności znamionowej 20 MW,
- duże elektrownie fotowoltaiczne wykorzystujące wielozłączowe cienkowarstwowe ogniwa krzemowe, o pojemności znamionowej 40 MW,
- duże elektrownie fotowoltaiczne stosujące technologię CIGS (ang. Copper indium gallium (di)selenide), o pojemności znamionowej 40 MW.

— Podkategorie projektów w zakresie energii geotermicznej:

- zaawansowane systemy geotermiczne w polach naprężeń rozciągających, o pojemności znamionowej 5 MWe,
- zaawansowane systemy geotermiczne w polach naprężeń ściskających, o pojemności znamionowej 5 MWe,
- zaawansowane systemy geotermiczne w obszarach, w których znajdują się głęboko położone, lite skały osadowe i granitowe oraz inne struktury krystaliczne, o pojemności znamionowej 5 MWe,
- zaawansowane systemy geotermiczne w głębokich warstwach wapienia, o pojemności znamionowej 5 MWe.

Uwaga: Zastosowania w zakresie kogeneracji o takich samych progach energetycznych są kwalifikowane wyłącznie w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej.

— Podkategorie projektów w zakresie energii wiatrowej:

- morskie elektrownie wiatrowe (o minimalnej wydajności silnika wynoszącej 6 MW) o pojemności znamionowej 40 MW,
- morskie elektrownie wiatrowe (o minimalnej wydajności silnika wynoszącej 8 MW) o pojemności znamionowej 40 MW,
- morskie elektrownie wiatrowe (o minimalnej wydajności silnika wynoszącej 10 MW) o pojemności znamionowej 40 MW,
- systemy wiatrowe pływające na morzu otwartym, o pojemności znamionowej 25 MW,
- lądowe silniki wiatrowe zoptymalizowane do eksploatacji na trudnych terenach (takich jak tereny zalesione, obszary górskie), o pojemności znamionowej 25 MW,
- lądowe silniki wiatrowe zoptymalizowane do eksploatacji w zimnych klimatach (przy temperaturach poniżej -30°C i w warunkach dużego oblodzenia), o pojemności znamionowej 25 MW.

— Podkategorie projektów w zakresie energii mórz i oceanów:

- instalacje wykorzystujące ruch fal morskich, o pojemności znamionowej 5 MW,
- instalacje wykorzystujące turbiny napędzane prądami morskimi/pływowymi, o pojemności znamionowej 5 MW,
- instalacje wykorzystujące technologię konwersji oceanicznej energii cieplnej (OTEC), o pojemności znamionowej 10 MW.

— Podkategorie projektów w zakresie energii wodnej:

- wytwarzanie energii przy pomocy wysokotemperaturowych generatorów nadprzewodnikowych: 20 MW.

— Podkategorie projektów w zakresie zarządzania rozproszonym wytwarzaniem energii odnawialnej (inteligentne sieci):

- zarządzanie energią odnawialną i optymalizacja do eksploatacji w małych i średnich instalacjach wytwarzania rozproszonego na obszarach wiejskich z przeważającym udziałem energii słonecznej: 20 MW w przypadku sieci niskiego napięcia + 50 MW w przypadku sieci średniego napięcia,

- zarządzanie energią odnawialną i optymalizacja do eksploatacji w małych i średnich instalacjach wytwarzania rozproszonego na obszarach wiejskich z przeważającym udziałem energii wiatrowej: 20 MW w przypadku sieci niskiego napięcia + 50 MW w przypadku sieci średniego napięcia,
- zarządzanie energią odnawialną i optymalizacja do eksploatacji w małych i średnich instalacjach wytwarzania rozproszonego na obszarach miejskich: 20 MW w przypadku sieci niskiego napięcia + 50 MW w przypadku sieci średniego napięcia.

Uwaga: Nie wyłącza się stosowania aktywnego obciążenia (elektryczne grzejniki/pompy ciepła, itp.).

ZAŁĄCZNIK IV

Infrastruktura, czyste technologie, dywersyfikacja struktury energetycznej i źródeł dostaw

Z kontekstu stosowania terminu „infrastruktura” w odpowiednim prawodawstwie Unii ⁽¹⁾ wynika wyraźnie, że obejmuje on całe zaplecze związane z siecią wymagane dla zapewnienia transportu (transmisji i dystrybucji) energii elektrycznej. Niezależnie od tego termin „infrastruktura” może również obejmować elektrownie.

Chociaż nie istnieje stosowna definicja terminu „czyste technologie”, dla celu niniejszych wytycznych Komisja przyjmuje, że obejmuje on technologie produkcji energii elektrycznej powodujące stosunkowo niskie emisje dwutlenku węgla lub oferujące wyższy poziom ochrony środowiska, w tym technologie produkcji energii ze źródeł odnawialnych.

Komisja jest zdania, że zwiększenie udziału energii ze źródeł odnawialnych w dostawach energii pierwotnej oraz w wytwarzaniu energii elektrycznej przyczynia się do dywersyfikacji struktury energetycznej i źródeł dostaw, tym samym prowadząc do bardziej zrównoważonych dostaw energii i mniejszego uzależnienia od importu paliw kopalnych.

Przy malejącym poziomie wewnętrznej produkcji energii rośnie zależność od importu ⁽²⁾. Przykładowo szacuje się, że do 2020 r. import gazu do Unii wzrośnie z obecnych 61 % do 73 %. Chociaż uważa się, że jest to dobry stosunek na szczeblu Unii, w szeregu państw członkowskich kwalifikujących się do zastosowania art. 10c tylko jeden dostawca zaspakaja 100 % ich zapotrzebowania na gaz. W takich przypadkach inwestycje w dywersyfikację dostaw gazu w tych państwach członkowskich mogłyby przyczynić się znacząco do dywersyfikacji struktury energetycznej i zwiększenia bezpieczeństwa dostaw. Inwestycje te powinny być zgodne z celem ograniczenia intensywności emisji dwutlenku w zakresie dostaw energii w tych państwach członkowskich, co jednocześnie prowadzi do wzmocnienia bezpieczeństwa dostaw oraz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/54/WE dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 96/92/WE, dyrektywa 2009/72/WE dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE, rozporządzenie (WE) nr 714/2009 w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 oraz dyrektywa 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE.

⁽²⁾ Zob. komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów – Drugi strategiczny przegląd sytuacji energetycznej – Plan działania dotyczący bezpieczeństwa energetycznego i solidarności energetycznej UE, COM(2008) 781.

ZAŁĄCZNIK V

Rodzaje kwalifikujących się inwestycji

Następujące rodzaje inwestycji kwalifikują się na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE:

Rodzaje inwestycji	
A	Doposażenie infrastruktury
B	Modernizacja infrastruktury
C	Czyste technologie
D	Dywersyfikacja struktury energetycznej
E	Dywersyfikacja źródeł dostaw

Następujące inwestycje stanowią przykłady inwestycji kwalifikujących się na mocy art. 10c:

- a) modernizacja wytwarzania energii elektrycznej w celu zapewnienia bardziej efektywnej produkcji o mniejszej intensywności emisji dwutlenku węgla (lepszy stosunek między zużyciem energii elektrycznej brutto i netto, czyli zwiększenie udziału zużycia energii elektrycznej netto w zużyciu energii elektrycznej brutto oraz zmniejszenie emisji CO₂ na MW_e);
- b) redukcja emisji CO₂ poprzez doposażenie elektrowni węglowych (nowoczesne);
- c) wytwarzanie energii elektrycznej z wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych (na poziomie przewyższającym cel określony w dyrektywie dotyczącej odnawialnych źródeł energii) wraz z odpowiednimi wymogami sieci;
- d) zastąpienie mocy wytwórczych o większej intensywności emisji CO₂ mocami o mniejszej intensywności;
- e) wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla;
- f) inteligentne sieci;
- g) kogeneracja wraz z odpowiednimi wymogami sieci.

Lista nie jest wyczerpująca. Wszystkie kwalifikujące się projekty należy ocenić pod względem zgodności z przepisami dotyczącymi pomocy państwa, jeżeli obejmują one pomoc państwa.

ZAŁĄCZNIK VI

Oparte na modelach prognozy cen dwutlenku węgla w trzecim okresie handlowym

Prognozy cen dwutlenku węgla (roczna średnia w EUR/tonę CO ₂)	2010–2014	2015–2019
w EUR w 2008 r.	14,5	20,0
w EUR w 2005 r.	13,6	18,7

Kwoty te pochodzą ze scenariusza bazowego określonego w dokumencie roboczym służb Komisji uzupełniającym komunikat Komisji pt. „Analiza możliwości zwiększenia celu 20 %-owej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz ocena ryzyka ucieczki emisji”, Kontekst i analiza, część II, SEC(2010) 650.

ZAŁĄCZNIK VII

Wzór wniosku złożonego zgodnie z art. 10c ust. 5

Przy składaniu wniosku o przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień do emisji zgodnie z art. 10c ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie powinny skorzystać z poniższego wzoru i podać następujące informacje:

A. Kwalifikowalność państwa członkowskiego

Dowody na spełnienie co najmniej jednego z warunków określonych w art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE

B. Kwalifikowalność instalacji, które mają otrzymać przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień do emisji, maksymalna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji oraz liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielonych tym instalacjom, w tym uprawnień niezbywalnych

1. Wykaz instalacji uznanych za kwalifikujące się do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE.
2. Maksymalna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji w 2013 r. i latach następnych.
3. Przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień do emisji w oparciu o instalacje.
 - 3.1. Liczba bezpłatnych uprawnień do emisji w oparciu o zweryfikowane emisje w latach 2005–2007.
 - 3.2. Liczba bezpłatnych uprawnień do emisji w oparciu o wskaźniki emisyjności.
 - 3.3. Szczegółowe informacje dotyczące liczby niezbywalnych uprawnień do emisji przydzielonych kwalifikującym się instalacjom.

C. Plan krajowy oraz inwestycje w nim wymienione, kwalifikowalność inwestycji wymienionych w planie krajowym, równowaga między wartością rynkową uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie a kwotą inwestycji

W planie krajowym należy przedstawić strategię danego państwa członkowskiego w zakresie modernizacji wytwarzania energii elektrycznej w okresie przejściowego przydzielania bezpłatnych uprawnień do emisji. Należy określić właściwe inwestycje oraz rolę danego rodzaju inwestycji w osiągnięciu celu. Należy również przypisać wykonanie każdej inwestycji wymienionej w planie do konkretnego roku, biorąc pod uwagę malejącą liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji w całym okresie przejściowego przydzielania bezpłatnych uprawnień do emisji.

Dla każdej inwestycji wymienionej w planie krajowym państwa członkowskie powinny określić:

- przedsiębiorstwo podejmujące inwestycję,
- rodzaj inwestycji zgodnie z załącznikiem V,
- kwotę inwestycji,
- liczbę i wartość rynkową uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie przedsiębiorstwu dla danej inwestycji, oraz
- zasady, z którym zgodna jest inwestycja, w tym informacje niezbędne do dokonania oceny zgodności z zasadami inwestycji.

Jeżeli państwa członkowskie korzystają z mechanizmu zapewniającego, aby wartość bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielonych na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE odpowiadała kwocie inwestycji określonych w planie krajowym, powinny one określić ogólne podejście, podstawę prawną i szczegóły operacyjne tego mechanizmu. Powinny one także przewidzieć przepisy prawne gwarantujące udostępnienie informacji dotyczących przepływu kapitału netto w sprawozdaniach przedkładanych Komisji zgodnie z art. 10c ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE.

D. Przepisy dotyczące monitorowania i egzekwowania w odniesieniu do zamierzonych inwestycji przewidzianych w planie krajowym

Państwa członkowskie powinny dostarczyć szczegółowy opis:

- przepisów dotyczących monitorowania i egzekwowania ustanowionych w danym państwie członkowskim z uwzględnieniem wskaźników zgodności, przepisów dotyczących wizyt na miejscu oraz niezależnej weryfikacji inwestycji, oraz
- przepisów zapewniających wypełnienie przez przedsiębiorstwa obowiązku w zakresie prowadzenia inwestycji określonych w planie krajowym, w tym kar w przypadku niewypełnienia tego obowiązku.

E. Przejrzystość i konsultacje publiczne

Państwa członkowskie powinny streścić proces przygotowania wniosku i planu oraz sposób informowania i zaangażowania społeczeństwa.

ZAŁĄCZNIK VIII

Przykłady wskaźników zgodności

Przepisy dotyczące monitorowania i egzekwowania powinny zawierać wskaźniki zgodności wykorzystane do wykazania, że inwestycje są zgodne z zasadami określonymi w wytycznych, w szczególności w odniesieniu do wymogów w zakresie planów krajowych.

Poniżej wymieniono przykłady wskaźników zgodności (lista nie jest wyczerpująca):

- a) porównanie współczynnika emisji technologii wprowadzonej przez każdą instalację w wyniku inwestycji podjętych na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE ze współczynnikiem emisji technologii stosowanej przed doposażeniem/modernizacją;
 - b) porównanie współczynnika emisji technologii wprowadzonej przez każdą instalację w wyniku inwestycji podjętych na mocy art. 10c ze współczynnikiem emisji najlepszej dostępnej technologii w całej Unii, z uwzględnieniem stosowanego paliwa;
 - c) spodziewany i rzeczywisty spadek ogólnych emisji gazów cieplarnianych powstałych w związku z krajową produkcją energii elektrycznej w wyniku inwestycji podjętych na mocy art. 10c (w porównaniu ze scenariuszem niezakładającym zmian);
 - d) spodziewany i rzeczywisty spadek udziału głównego paliwa kopalnego w krajowej produkcji energii elektrycznej w wyniku inwestycji podjętych na mocy art. 10c;
 - e) spodziewany i rzeczywisty wzrost efektywności procesu wytwarzania energii elektrycznej/sieci dystrybucyjnych (wyrażony w zaoszczędzonych MWh) w wyniku inwestycji podjętych na mocy art. 10c oraz odpowiadająca mu redukcja emisji CO₂;
 - f) spodziewany i rzeczywisty wzrost udziału paliw o mniejszej lub zerowej intensywności emisji CO₂ w krajowej strukturze energetycznej w wyniku inwestycji podjętych na mocy art. 10c;
 - g) zainstalowane moce (w MW) będące w użyciu w grudniu 2008 r., które zostaną zastąpione mocami o mniejszej intensywności emisji CO₂ sfinansowane w wyniku inwestycji podjętych na mocy art. 10c;
 - h) udział zainstalowanych mocy będących w użyciu w grudniu 2008 r. zastąpionych mocami o mniejszej intensywności emisji CO₂ sfinansowanymi w wyniku inwestycji podjętych na mocy art. 10c w całkowitej wielkości zainstalowanych mocy będących w użyciu w grudniu 2008 r.;
 - i) zainstalowane moce (w MW) energii ze źródeł odnawialnych, które zostaną wprowadzone w wyniku inwestycji podjętych na mocy art. 10c;
 - j) udział środków finansowych wynikających z art. 10c w całkowitej inwestycji;
 - k) w przypadku inwestycji finansowanych z innych źródeł Unii lub innych źródeł publicznych i prywatnych, udział każdego źródła finansowania Unii i innych źródeł publicznych i prywatnych w całkowitej inwestycji;
 - l) spodziewane wyniki finansowe inwestycji podjętych na mocy art. 10c (tj. finansowa stopa zwrotu, stosunek kosztów do korzyści itd.).
-

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNE

KOMISJA EUROPEJSKA

Zaproszenie do składania wniosków w sprawie grantów dla naukowców w ramach programu prac wspólnego europejskiego programu badań metrologicznych (EMRP)

(2011/C 99/04)

Niniejszym zawiadamia się o rozpoczęciu procedury zaproszenia do składania wniosków w sprawie grantów dla naukowców w ramach programu prac europejskiego programu badań metrologicznych.

Od dnia 31 marca 2011 r. przyjmowane są wnioski dotyczące następujących zaproszeń:

- Etap 3 zaproszenia do składania wniosków w imieniu konsorcjów wspólnych projektów badawczych dotyczący grantów wspierających doskonałość naukowców (REG) oraz grantów wspierających mobilność naukowców (RMG).

Granty dla naukowców w ramach programu prac wspólnego europejskiego programu badań metrologicznych (EMRP) powiązane są ze wspólnymi projektami badawczymi finansowanymi w ramach następujących zaproszeń:

- Zaproszenie do składania wniosków EMRP 2009 – energia,
- Zaproszenie do składania wniosków EMRP 2010 – przemysł i środowisko.

Termin składania wniosków upływa w **dniu 6 maja 2011 r.**

Informacje dotyczące zaproszenia dostępne są na następującej stronie internetowej:

<http://www.emrponline.eu/adverts>

SZCZEGÓŁOWE ZAPROSZENIE DO SKŁADANIA WNIOSKÓW – EAC/16/11**Karta uczelni Erasmus 2012**

(2011/C 99/05)

1. Cele i opis

Karta uczelni Erasmus stanowi ogólne ramy europejskiej współpracy, w którą może zaangażować się szkoła wyższa w ramach programu Erasmus, będącego częścią programu „Uczenie się przez całe życie”. Jedynie szkoły wyższe, którym przyznano Kartę uczelni Erasmus, mogą organizować wymiany studentów, wykładowców oraz pozostałych pracowników, przeprowadzać intensywne kursy językowe i intensywne programy Erasmus, przystępować do wielostronnych projektów, sieci współpracy, działań towarzyszących oraz organizować wizyty przygotowawcze. Karta uczelni Erasmus powstała na podstawie decyzji ustanawiającej program „Uczenie się przez całe życie” ⁽¹⁾, obejmujący okres 2007–2013. Szczegółowe cele tego programu wymienione są w art. 1 ust. 3 wspomnianej decyzji.

2. Kwalifikujący się wnioskodawcy

Karta uczelni Erasmus ma zastosowanie do wszystkich szkół wyższych określonych w art. 2 ust. 10 wspomnianej decyzji.

Wnioskodawcy muszą mieć swoją siedzibę w jednym z następujących państw:

- 27 państw członkowskich Unii Europejskiej,
- państwa EFTA: Islandia, Liechtenstein, Norwegia, Szwajcaria,
- państwa kandydujące: Turcja, Chorwacja.

3. Termin składania wniosków

Termin składania wniosków o Kartę uczelni Erasmus upływa w **dniu 25 maja 2011 r.**

4. Szczegółowe informacje

Informacje na temat programu Erasmus i Karty uczelni Erasmus można znaleźć na następującej stronie internetowej:

<http://ec.europa.eu/llp>

Wnioski muszą zostać przedłożone zgodnie z wytycznymi Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego, dostępnymi na stronie internetowej:

http://eacea.ec.europa.eu/llp/index_en.htm

⁽¹⁾ Decyzja nr 1720/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiająca program działań w zakresie uczenia się przez całe życie. Zob. <http://eur-lex.europa.eu/lex/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2006:327:0045:0068:pl:PDF>

EUROPEJSKI URZĄD DS. BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOŚCI

Wezwanie do wyrażenia zainteresowania przez ekspertów naukowych ubiegających się o członkostwo w panelach naukowych oraz Komitecie naukowym Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) (Parma, Włochy)

(2011/C 99/06)

- Panel on Animal Health and Welfare (Panel ds. zdrowia i warunków hodowli zwierząt, AHAW)
- Panel on Food Additives and Nutrient Sources added to food (Panel ds. dodatków do żywności i składników pokarmowych dodawanych do żywności, ANS)
- Panel on Biological Hazards (Panel ds. zagrożeń biologicznych, BIOHAZ)
- Panel on Food Contact Materials, Flavours, Enzymes and Processing Aids (Panel ds. materiałów pozostających w kontakcie z żywnością, aromatów, enzymów i substancji pomagających w przetwarzaniu, CEF)
- Panel on Contaminants in the food chain (Panel ds. środków trujących w łańcuchu żywnościowym, CONTAM)
- Panel on Feed Additives and products or substances used in animal feed (Panel ds. dodatków i produktów lub substancji wykorzystywanych w paszach, FEEDAP)
- Panel on Genetically Modified Organisms (Panel ds. organizmów modyfikowanych genetycznie, GMO)
- Panel on Dietetic products, nutrition and allergies (Panel ds. produktów dietetycznych, żywienia i alergii, NDA)
- Panel on Plant Health (Panel ds. zdrowia roślin, PLH)
- Panel on Plant Protection Products and their residues (Panel ds. produktów ochrony roślin i ich pozostałości, PPR)
- Scientific Committee (Komitet Naukowy, SC)

ref.: EFSA/E/2011/001

1. Przedmiot wezwania

Niniejsze wezwanie jest skierowane do naukowców ubiegających się o członkostwo w Komitecie naukowym Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) lub w jednym z paneli naukowych EFSA, a mianowicie: panelu ds. zdrowia i warunków hodowli zwierząt (AHAW), panelu ds. dodatków do żywności i składników pokarmowych dodawanych do żywności (ANS), panelu ds. zagrożeń biologicznych (BIOHAZ), panelu ds. materiałów pozostających w kontakcie z żywnością, aromatów, enzymów i substancji pomagających w przetwarzaniu (CEF), panelu ds. środków trujących w łańcuchu żywnościowym (CONTAM), panelu ds. dodatków i produktów lub substancji wykorzystywanych w paszach (FEEDAP), panelu ds. organizmów modyfikowanych genetycznie (GMO), panelu ds. produktów dietetycznych, żywienia i alergii (NDA), panelu ds. zdrowia roślin (PLH), panelu ds. produktów ochrony roślin i ich pozostałości (PPR).

Obecni członkowie komitetu naukowego i ośmiu paneli naukowych (wszystkich z wyjątkiem ANS i CEF) zostali powołani na trzyletnią kadencję, która upływa w połowie 2012 r. Nowi członkowie zostaną powołani na następną trzyletnią kadencję, która rozpocznie się w połowie 2012 r. i upłynie w połowie 2015 r.

Trzyletnia kadencja członków paneli naukowych ANS i CEF rozpocznie się w połowie 2011 r. i upłynie w połowie 2014 r. Nowi członkowie, którzy obejmą wolne stanowiska w tych panelach, mogą zostać mianowani z listy rezerwowej sporządzonej w wyniku niniejszego wezwania. Ta sama lista rezerwowa może zostać wykorzystana do mianowania nowych członków paneli naukowych ANS i CEF na następną trzyletnią kadencję, która rozpocznie się w połowie 2014 r. i upłynie w połowie 2017 r.

Eksperci umieszczeni na bieżących listach rezerwowych, tzn. listach sporządzonych w wyniku następujących wezwań: EFSA/E/2009/001 (lista rezerwowa na 2009 r.) oraz EFSA/E/2010/001 i EFSA/E/2010/002 (lista rezerwowa na 2011 r.), którzy w 2012 r. pragną ubiegać się o członkostwo w Komitecie naukowym lub panelach naukowych, lub zostać umieszczeni na liście rezerwowej na 2012 r., powinni złożyć nowe zgłoszenie w odpowiedzi na nowe wezwanie.

Z chwilą opracowania listy rezerwowej na 2012 r. listy rezerwowe na 2009 r. i 2011 r. zostaną zamknięte.

2. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności

Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) jest najważniejszym ogniwem unijnego systemu oceny zagrożeń dla bezpieczeństwa żywności i pasz. EFSA ściśle współpracuje z organami krajowymi i prowadzi otwarte konsultacje z zainteresowanymi stronami, zapewniając niezależne doradztwo naukowe i jasne przekazy na temat istniejących i powstających zagrożeń na podstawie najnowszych dostępnych metodologii naukowych i danych. Doradztwo naukowe Urzędu stanowi fundament polityki i decyzji podmiotów zarządzających ryzykiem w instytucjach europejskich i państwach członkowskich UE.

EFSA skupia najlepszych dostępnych ekspertów europejskich ds. oceny zagrożeń w dziedzinie bezpieczeństwa żywności i pasz, którzy w sposób niezależny realizują zadania w ramach autonomicznej, samorządnej organizacji w celu zapewnienia instytucjom europejskim i państwom członkowskim doradztwa naukowego najwyższej jakości.

Urząd kładzie nacisk na utrzymanie ścisłych standardów doskonałości naukowej, otwartości, przejrzystości, niezależności i reaktywnego podejścia. Działając niezależnie, otwarcie i przejrzysto, EFSA udziela doradztwa naukowego najwyższej próby i tym samym przyczynia się do umacniania europejskiego systemu bezpieczeństwa żywności i pasz.

Więcej informacji na temat EFSA znajduje się w rozporządzeniu ustanawiającym Urząd:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2002R0178:20090807:PL:PDF>

3. Panele naukowe i komitet naukowy EFSA

Komitet naukowy i panele naukowe są odpowiedzialne za udzielanie opinii naukowych Urzędowi oraz, w odpowiednim przypadku, innego rodzaju doradztwa w przypisanych im obszarach kompetencji. Opracowują opinie naukowe i rady przeznaczone dla podmiotów zarządzających ryzykiem. Jest to pomocne w zapewnieniu solidnych podstaw do formułowania polityki i prawodawstwa europejskiego oraz w udzielaniu podmiotom zarządzającym ryzykiem wsparcia w procesie podejmowania decyzji.

W skład paneli naukowych wchodzi zazwyczaj dwudziestu jeden (21) niezależnych ekspertów naukowych. W skład komitetu naukowego wchodzi przewodniczący wszystkich paneli naukowych oraz sześciu (6) innych ekspertów naukowych.

Członkowie komitetu naukowego i paneli powoływani są na trzyletnią kadencję, która może być odnawiana dwukrotnie. Oczekuje się od nich obecności i aktywnego wkładu na wszystkich posiedzeniach komitetu naukowego lub paneli naukowych, na których przyjmowane są opinie, oświadczenia lub wytyczne.

Te opinie naukowe, oświadczenia i wytyczne są publikowane w wydawanym co miesiąc Dzienniku EFSA indeksowanym w bibliograficznych bazach danych właściwych dla zakresu prac EFSA.

Kandydaci powinni zapoznać się z treścią załącznika I opublikowanego na stronie internetowej EFSA, w którym zamieszczono szczegółowy opis kompetencji komitetu naukowego i paneli naukowych.

Powinni starannie przeanalizować załącznik I w trakcie opracowywania zgłoszenia. W odniesieniu do kwestii oceny spełnienia wymogów wyboru (zob. sekcja 5 poniżej), należy zwrócić uwagę, czy profil kandydata jest odpowiedni z punktu widzenia kompetencji komitetu naukowego lub paneli naukowych.

Dalsze informacje dotyczące wyboru członków komitetu naukowego i paneli można znaleźć w „Decyzji dyrektora wykonawczego dotyczącej wyboru członków komitetu naukowego, paneli naukowych i ekspertów zewnętrznych”:

<http://www.efsa.europa.eu/en/keydocs/docs/expertselection.pdf>

Więcej informacji na temat powoływania i działań paneli naukowych i ich grup roboczych można znaleźć w decyzji zarządu dotyczącej powoływania i działań komitetu naukowego, paneli naukowych i ich grup roboczych:

<http://www.efsa.europa.eu/en/keydocs/docs/paneloperation.pdf>

4. Zadania członków paneli naukowych i komitetu naukowego EFSA

Członkami komitetu naukowego i paneli naukowych są doświadczeni niezależni naukowcy wybrani i mianowani zgodnie z przepisami EFSA i rozporządzeniem ustanawiającym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności.

Podczas pełnienia kadencji od członków komitetu naukowego i paneli naukowych oczekuje się wykonywania następujących zadań:

- wnoszenia aktywnego wkładu do dyskusji, opracowywania i przyjmowania opinii naukowych panelu naukowego lub komitetu naukowego oraz ich grup roboczych,
- zapewnienia doradztwa naukowego w kwestiach objętych zakresem kompetencji panelu naukowego lub komitetu naukowego,
- zapewnienia doradztwa naukowego w sprawie prowadzenia i organizowania działalności naukowej panelu naukowego lub komitetu naukowego.

Członkowie komitetu naukowego i paneli naukowych mogą być wybierani na stanowisko przewodniczącego, wiceprzewodniczącego lub sprawozdawcy komitetu naukowego, paneli naukowych oraz ich grup roboczych zgodnie z decyzją zarządu EFSA ⁽¹⁾ w sprawie ustanowienia i działalności komitetu naukowego i paneli naukowych.

Warunki ogólne:

Od członków panelu naukowego i komitetu naukowego oczekuje się udziału w dwudniowych posiedzeniach odbywających się zazwyczaj w Parmie we Włoszech. Posiedzenia odbywają się od sześciu do dziesięciu razy w roku.

Ponadto oczekuje się od nich uczestnictwa, według istniejących potrzeb, w wybranych posiedzeniach grup roboczych powołanych przez panele naukowe lub komitet naukowy. Posiedzenia te odbywają się zazwyczaj od sześciu do trzynastu razy w roku.

Udział w posiedzeniach paneli naukowych, komitetu naukowego lub grup roboczych w mniejszym lub większym stopniu wymaga prac przygotowawczych, w tym uprzedniego przeczytania i opracowania dokumentów. Posiedzenia są prowadzone w języku angielskim i w tym języku sporządzana jest większość dokumentów.

Od kandydatów wymaga się przedstawienia zobowiązania, że w przypadku mianowania będą brać udział w pracach komitetu naukowego lub paneli naukowych.

⁽¹⁾ Więcej informacji zamieszczono na stronie internetowej: <http://www.efsa.europa.eu/en/keydocs/docs/paneloperation.pdf>

Zgodnie z zasadami finansowymi Urzędu EFSA pokrywa koszty podróży, diety i koszty zakwaterowania ekspertów. Za każdy pełny dzień posiedzenia wypłacana jest specjalna rekompensata ⁽¹⁾.

5. Procedura wyboru

Kandydaci proszeni są o zaznaczenie w formularzu zgłoszenia maksymalnie trzech (3) preferowanych paneli naukowych lub komitetu naukowego, w których ubiegają się o członkostwo, z podaniem kolejności.

Członkowie, którzy właśnie ukończyli trzecią kolejną kadencję w komitecie naukowym, mogą ubiegać się o członkostwo w panelu naukowym. Analogicznie członkowie, którzy właśnie ukończyli trzecią kolejną kadencję w panelu naukowym, mogą ubiegać się o członkostwo w komitecie naukowym lub w innym panelu naukowym.

Wymagania

A. Kryteria kwalifikacji

Kandydaci, aby mogli zostać uznani za kwalifikujących się do wyboru, muszą spełniać następujące wymagania:

- (i) poziom wykształcenia odpowiadający ukończonym co najmniej 4-letnim studiom, potwierdzony dyplomem z następujących dziedzin: agronomia/nauki rolnicze, żywienie zwierząt, biochemia, biologia, chemia, ekotoksykologia, nauka o ochronie środowiska, epidemiologia, mikrobiologia żywności, technologia żywności, medycyna ludzka, nauki przyrodnicze, medycyna pracy, farmakologia, farmacja, zdrowie publiczne, toksykologia, medycyna weterynaryjna oraz dziedziny pokrewne;
- (ii) ponadto co najmniej 10-letnie doświadczenie zawodowe przystające do kompetencji wybranego(-ych) panelu(-i), nabyte po uzyskaniu wymaganego dyplomu;
- (iii) doskonała znajomość języka angielskiego ⁽²⁾;
- (iv) kandydaci muszą w sposób wyczerpujący, kompletny i zgodny z prawdą wypełnić deklarację dotyczącą interesów, załączoną do zgłoszenia ⁽³⁾. Należy pamiętać, że niekompletne wypełnienie tej części formularza będzie skutkowało odrzuceniem zgłoszenia ⁽⁴⁾;
- (v) kandydaci muszą posiadać obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) lub państwa kandydującego do członkostwa w UE. Eksperti z krajów trzecich również mogą zgłaszać swoje kandydatury, ale ich członkostwo w komitecie naukowym lub w panelach naukowych zostanie wzięte pod uwagę tylko w przypadku, gdy eksperci z wyżej podanych krajów nie będą w stanie zapewnić wymaganego poziomu wiedzy i doświadczenia.

B. Kryteria wyboru – ocena

Zgłoszenia spełniające wymogi kwalifikacji (zob. sekcja 5A) EFSA poddaje ocenie porównawczej na podstawie poniżej wymienionych kryteriów wyboru.

Kandydatom stanowczo zaleca się wypełnienie wszystkich części formularza zgłoszenia z podaniem wszelkich koniecznych informacji i dowodów, gdyż będą one podstawą ich oceny.

⁽¹⁾ Więcej informacji zamieszczono na stronie internetowej: http://www.efsa.europa.eu/efsa_rep/repository/documents/Experts_compensation_guide.pdf

⁽²⁾ Za „doskonałą znajomość” uznaje się znajomość języka na poziomie odpowiadającym B2 lub wyższemu (tzn. C1 i C2), określone w dokumencie referencyjnym Rady Europy w sprawie Europejskiego Portfolio Językowego („Europejski system opisu kształcenia językowego: uczenie się, nauczanie, ocenianie”). Więcej informacji zamieszczono na stronie internetowej: http://www.coe.int/T/DG4/Portfolio?M=/main_pages/levels.html

⁽³⁾ Wskazówki z opisem sposobu wypełnienia deklaracji zamieszczono w Wytocznych w sprawie deklaracji dotyczących interesów, dostępnych w witrynie internetowej EFSA: <http://www.efsa.europa.eu/en/keydocs/docs/doiguidance.pdf>

⁽⁴⁾ Zob. sekcja 8 niniejszego wezwania *Niezależność oraz deklaracja dotycząca zaangażowania i interesów*.

W ocenie zgłoszeń uznanych za spełniające wymogi kwalifikacji stosowana będzie skala punktowa obejmująca zakres od zera (0) do pięciu (5) punktów za każde spośród poniżej wymienionych kryteriów wyboru. Aby odzwierciedlić względne znaczenie różnych kryteriów wyboru, zostanie im przypisany współczynnik ważenia (oddzielne współczynniki określono dla komitetu naukowego). Każde zgłoszenie otrzyma ocenę punktową w zakresie od zera (0) do stu (100).

Sprawdzone będą następujące kryteria wyboru:

- doświadczenie w przeprowadzaniu naukowej oceny zagrożeń i/lub zapewnianiu doradztwa naukowego w dziedzinach dotyczących bezpieczeństwa żywności i pasz, w zakresie odpowiadającym kompetencjom oraz wiedzy eksperckiej komitetu naukowego lub preferowanych paneli naukowych (w przypadku paneli naukowych maksymalnie 25 punktów na 100 – współczynnik ważenia wynosi 5; w przypadku komitetu naukowego maksymalnie 30 punktów na 100 – współczynnik ważenia wynosi 6),
- udokumentowane wybitne osiągnięcia w jednej, a najlepiej w kilku dziedzinach związanych z obszarem objętym zakresem kompetencji komitetu naukowego lub preferowanego panelu naukowego (w przypadku paneli naukowych maksymalnie 20 punktów na 100 – współczynnik ważenia wynosi 4; w przypadku komitetu naukowego maksymalnie 15 punktów na 100 – współczynnik ważenia wynosi 3),
- doświadczenie w recenzowaniu prac i publikacji naukowych, w dziedzinach związanych z obszarami działania komitetu naukowego lub preferowanego panelu naukowego (maksymalnie 15 punktów na 100 – współczynnik ważenia wynosi 3),
- umiejętność analizowania złożonych informacji i dokumentacji, często dotyczących szerokiego wachlarza dyscyplin i źródeł naukowych, oraz przygotowywania projektów opinii i sprawozdań naukowych (maksymalnie 10 punktów na 100 – współczynnik ważenia wynosi 2),
- doświadczenie zawodowe w pracy w środowisku wielodyscyplinarnym, najlepiej nabyte w kontekście międzynarodowym (maksymalnie 10 punktów na 100 – współczynnik ważenia wynosi 2),
- doświadczenie w kierowaniu projektami dotyczącymi zagadnień naukowych (maksymalnie 10 punktów na 100 – współczynnik ważenia wynosi 2),
- zdolności komunikowania się, udokumentowane doświadczeniem w zakresie nauczania, prezentacji publicznych, aktywnego udziału w spotkaniach oraz publikacjami (maksymalnie 10 punktów na 100 – współczynnik ważenia wynosi 2).

Zgłoszenia kandydatów ubiegających się o członkostwo w Komitecie Naukowym lub w Panelu Naukowym będą brane pod uwagę, jeżeli zgłoszenie uzyska ocenę powyżej wartości progowej, która wynosi 66 punktów (na 100). EFSA zastrzega sobie prawo przeprowadzenia konsultacji ze stronami trzecimi w sprawie doświadczenia zawodowego kandydatów w kontekście ich zgłoszenia.

Poza wyżej wymienionymi kryteriami roczną deklarację dotyczącą interesów poddaje się ocenie zgodnie z procedurą EFSA dotyczącą identyfikacji i rozwiązywania problemów w zakresie potencjalnego konfliktu interesów⁽¹⁾. Przy podejmowaniu decyzji o ewentualnym kontynuowaniu oceny kandydata będzie brany pod uwagę zakres potencjalnego konfliktu interesów.

Dalsze informacje dotyczące wyboru członków komitetu naukowego i panelu można znaleźć w „Decyzji dyrektora wykonawczego dotyczącej wyboru członków komitetu naukowego, paneli naukowych i ekspertów zewnętrznych”:

<http://www.efsa.europa.eu/en/keydocs/docs/expertselection.pdf>

⁽¹⁾ Dostępna w witrynie internetowej EFSA: <http://www.efsa.europa.eu/en/keydocs/docs/doiconflicts.pdf>

6. Lista rezerwowa i mianowanie

Kandydaci spełniający kryteria członkostwa w dowolnym panelu naukowym lub w Komitecie naukowym mogą zostać mianowani na trzyletnią kadencję na podstawie decyzji zarządu EFSA wydanej na wniosek dyrektora wykonawczego.

Przed mianowaniem EFSA zastrzega sobie prawo do skonfrontowania zgłoszeń kandydatów ubiegających się o członkostwo z dokumentami i świadectwami w celu potwierdzenia, że zgłoszenia te są prawidłowe i kwalifikują się do przyjęcia.

Kandydaci spełniający kryteria członkostwa, którzy nie zostali wyznaczeni na członków, mogą zostać umieszczeni na liście rezerwowej.

Kandydaci, za ich uprzednią zgodą, mogą zostać przydzieleni do określonego panelu naukowego, nawet jeśli nie był on wskazany w ich zgłoszeniu. Mogą też otrzymać propozycję udziału w pracy panelu naukowego, komitetu naukowego lub jednej z ich grup roboczych jako eksperci zewnętrzni.

W razie potrzeby członkowie komitetu naukowego lub paneli naukowych mogą zostać zastąpieni lub też, stosownie do okoliczności, ich liczba może być zwiększona. W takich przypadkach nowi członkowie będą wybierani z listy rezerwowej, a ich kandydatura zostanie przedstawiona Zarządowi przez dyrektora wykonawczego, po konsultacji z przewodniczącym komitetu naukowego lub właściwego panelu naukowego.

7. Baza danych ekspertów

Wszyscy zakwalifikowani kandydaci otrzymają propozycję rejestracji w bazie danych ekspertów EFSA.

Więcej informacji dotyczących bazy danych ekspertów EFSA znajduje się na stronie internetowej:
http://www.efsa.europa.eu/EFSA/AboutEfsa/WhoWeAre/efsa_locale-1178620753812_1178712806106.htm

8. Niezależność oraz deklaracja dotycząca zaangażowania i interesów

Członkowie komitetu naukowego i paneli naukowych są mianowani na indywidualnej podstawie. Od kandydatów wymaga się złożenia oświadczenia, w którym zobowiązują się do działania niezależnego od jakichkolwiek wpływów zewnętrznych, oraz oświadczenia o interesach, które mogą być uznane za przeszkodę zagrażającą ich niezależności (zob. kryterium kwalifikacji (iv)). Kandydaci odpowiadają za treść złożonej deklaracji, która zostanie oceniona zgodnie z regulaminem EFSA dotyczącym identyfikacji i rozwiązywania problemów w zakresie potencjalnego konfliktu interesów.

Poniżej zamieszczono wybrane przykłady sytuacji, w których uznaje się istnienie konfliktu interesów:

- Przykład 1: członek danego panelu naukowego posiada udziały w kilku przedsiębiorstwach produkujących lub wprowadzających do obrotu produkty, których bezpieczeństwo podlega ocenie przez ten panel/komitet naukowy.
- Przykład 2: członek danego panelu naukowego przyjmuje jako niezależny doradca zlecenie od stowarzyszenia producentów w celu świadczenia doradztwa naukowego w odniesieniu do tych samych produktów, których bezpieczeństwo podlega ocenie przez ten panel/komitet naukowy.

Więcej informacji na temat deklaracji dotyczącej interesów można znaleźć na następujących stronach internetowych:

Zasady EFSA w sprawie deklaracji dotyczącej interesów
<http://www.efsa.europa.eu/en/keydocs/docs/doipolicy.pdf>

Wytyczne w sprawie deklaracji dotyczącej interesów
<http://www.efsa.europa.eu/en/keydocs/docs/doiguidance.pdf>

Procedura identyfikacji i rozwiązywania potencjalnych konfliktów interesów
<http://www.efsa.europa.eu/en/keydocs/docs/doiconflicts.pdf>

9. Równe szanse

EFSA przywiązuje ogromną wagę do przestrzegania w swoich procedurach zasad równego traktowania.

10. Składanie zgłoszeń

Kandydaci są proszeni o składanie zgłoszeń wraz z deklaracjami dotyczącymi interesów drogą elektroniczną, za pośrednictwem witryny internetowej EFSA: <http://www.efsa.europa.eu>

Za dopuszczalne będą uznane wyłącznie należycie wypełnione formularze zgłoszeń przesyłane online. Zgłoszenia nadesłane listem poleconym będą przyjmowane w drodze wyjątku w przypadku poważnej awarii systemu IT.

Nie będą przyjmowane zgłoszenia przesyłane pocztą elektroniczną.

Uprzejmie uprasza się kandydatów o składanie zgłoszeń w języku angielskim dla ułatwienia procedury kwalifikacyjnej.

Wszyscy kandydaci zostaną poinformowani listownie o wyniku procesu wyboru.

Dane osobowe wymagane od kandydatów przez EFSA będą przetwarzane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽¹⁾.

Celem przetwarzania danych osobowych jest zarządzanie zgłoszeniami kandydatów ubiegających się o członkostwo w Komitecie naukowym lub panelach naukowych EFSA.

11. Termin składania zgłoszeń

Zgłoszenia należy składać najpóźniej do **dnia 31 maja 2011 r. o północy** (czasu lokalnego, GMT + 1). W przypadku wysłania zgłoszenia listem poleconym decyduje data stempla pocztowego.

Należy mieć na uwadze, że z uwagi na ogromną liczbę przyjmowanych zgłoszeń, kiedy zbliża się termin końcowy ich składania system może mieć trudności z przetwarzaniem dużych ilości danych. Dlatego zalecamy kandydatom wysyłanie zgłoszeń ze stosownym wyprzedzeniem.

Uwaga:

W przypadku niespójności lub rozbieżności pomiędzy wersją angielską a jakąkolwiek inną wersją językową niniejszego dokumentu, obowiązuje wersja angielska.

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI HANDLOWEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Zawiadomienie dotyczące środków antydumpingowych obowiązujących w odniesieniu do przywozu do Unii stalowych lin i kabli pochodzących między innymi z Chin, rozszerzonych na przywóz stalowych lin i kabli wysyłanych z Republiki Korei zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Korei: zmiana adresu przedsiębiorstwa zwolnionego z rozszerzonych środków

(2011/C 99/07)

Cło antydumpingowe obowiązujące w odniesieniu do przywozu stalowych lin i kabli pochodzących między innymi z Chin nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 1858/2005 ⁽¹⁾ zostało rozszerzone na przywóz stalowych lin i kabli wysyłanych z Republiki Korei zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Korei rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 400/2010 ⁽²⁾ („rozporządzenie (UE) nr 400/2010”).

Bosung Wire Rope Co. Ltd, przedsiębiorstwo z siedzibą w Republice Korei, którego wywóz do Unii stalowych lin i kabli był zwolniony z rozszerzonego cła antydumpingowego na podstawie art. 1 rozporządzenia (UE) nr 400/2010, poinformowało Komisję Europejską („Komisję”), że dnia 3 stycznia 2011 r. zmieniło ono adres.

Przedsiębiorstwo twierdzi, że zmiana adresu nie wpływa na jego prawo do korzystania z indywidualnej stawki cła stosowanej wobec niego, gdy było wcześniej zarejestrowane pod adresem:

972-5 Songhyun-Ri
Jinrae-Myeun
Kimhae-Si
Gyeongsangnam-Do
DAEHANMINGUK/REPUBLIC OF KOREA

Przedsiębiorstwo przedstawiło wystarczające dowody, pozwalające stwierdzić, że zmiana adresu była spowodowana niewystarczającą przestrzenią w poprzedniej lokalizacji.

Komisja zbadała przedłożone informacje i stwierdziła, że zmiana adresu przedsiębiorstwa nie ma wpływu na ustalenia przedstawione w rozporządzeniu (UE) nr 400/2010. Nazwę w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 400/2010:

Bosung Wire Rope Co. Ltd
972-5 Songhyun-Ri
Jinrae-Myeun
Kimhae-Si
Gyeongsangnam-Do
DAEHANMINGUK/REPUBLIC OF KOREA

należy zatem odczytywać jako:

Bosung Wire Rope Co. Ltd
568 Yongdeok-ri
Hallim-myeon
Gimhae-si
Gyeongsangnam-do
621-872
DAEHANMINGUK/REPUBLIC OF KOREA

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 117 z 11.5.2010, s. 1.

Dodatkowy kod TARIC A969 ma zastosowanie do:

Bosung Wire Rope Co. Ltd
568 Yongdeok-ri
Hallim-myeon
Gimhae-si
Gyeongsangnam-do
621-872
DAEHANMINGUK/REPUBLIC OF KOREA

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL